

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐν τῇ χάρῃ ἡμῶν ὑψηλείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δρ. 40. Ἐξάμηνος δρ. 22. Τρίμηνος δρ. 12.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10. Ἀμερικῆς δολ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικὰ 25. Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοὐδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 13 Δεκεμβρίου 1923

Ἔτος 46ον — Ἀριθ. 3

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ὁ Κάρολος, βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας, εἶχε στείλει τὸ στόλο του, μὰ στὸ δρόμο, μιά τρικυμία τὸν κατέστρεψε.

Κι' ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' εἶχε στείλει στόλο νὰ βομβαρδίσῃ τὸ Ἀλγέρι, μὰ χωρὶς σημαντικὰς συνέπειας.

Ὁ Μέγας Ναπολέων, ὅταν ἦταν πρῶτος Ὑπάτος, σκέφθηκε κι' αὐτὸς νὰ συντρίψῃ τὴν δύναμιν τῶν Νταήδων. Ἐγγραψε σὲ κείνον πού κυβερνοῦσε τότε, ἓνα ἀπειλητικὸ γράμμα· μὰ τὰ μεγάλα Εὐρωπαϊκὰ γεγονότα τὸν ἐμπόδισαν νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιό του.

Ἔτσι λοιπὸν οἱ Νταήδες τολμοῦσαν νὰ περιπαίξουν καὶ Εὐρωπαϊκὴ δύναμιν καὶ νὰ ἐξακολουθοῦν τίς πειρατείες καὶ στὸ 19ον ἀκόμη αἰῶνα.

Τὸ θράσος τους ὅμως ἐφθασε στὸ κατακόρυφο, ὅταν, τὸ 1829, ὁ Χουσεῖν, σὲ μιά διπλωματικὴ συνέντευξιν, ἐκτύπησε τὸν Γάλλο πρόξενο μὲ τὸ ξεσκονιστήρι του!

Μιά γαλλικὴ φρεγάτα πού εἶχε σταλῇ γιὰ νὰ ζητήσῃ ἐπανορθώσεις, ἐγείνε δεκτὴ στὸ λιμάνι τοῦ Ἀλγερίου μὲ κανονιές.

Ἡ Γαλλικὴ σημαία εἶχε προσβληθῇ. Ἡ Κυβέρνησις ἦταν πολὺ θυμωμένη.

Παρευθὺς ὁ στόλος διατάχθηκε νὰ κἀνῃ στὸ Ἀλγέρι ἀποκλεισμό. Συγχρόνως ἐτοιμαζόταν ἡ τελειωτικὴ ἐκστρατεία, κι' ὁ φίλος μας, ὁ ἄνθυπολοχαγὸς Καρδινιὰν, ἄρχισε νὰ παίζει ἐν αὐτῇ τὸ ρόλο του.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Βατερλώ καὶ τὴν ὀριστικὴν πτώσιν τοῦ Ναπολέοντος, πρώτη φορὰ ὁ γαλλικὸς στρατὸς δοκίμαζε παρόμοιο πολεμικὸ πυρετό. Ὁ πατέρας τοῦ Ἑρρίκου, ὁ Γιάννης Καρ-

δινιὰν, ἀπόστρατος συνταγματάρχης τῶν Γρεναδιέρων τῆς Αὐτοκρατορικῆς Φρουρᾶς, δοκίμασε κι' αὐτὸς ζωηρὴ συγκίνηση, βλέποντας τὸ στρατὸ νὰ ἐτοιμάζεται «γιὰ νὰ ξεμουδιάσῃ».

Γιατὶ ὁ συνταγματάρχης Καρδινιὰν ποτὲ δὲν εἶχε συγχωρήσει στὴ Γαλλία τὸ καθεστὼς πού εἶχε δεχθῇ, ἀποκαμωμένη ἀπὸ ἓνα συνεχὲ πόλεμον εἰκοσιδύο χρόνων.

Ἀπὸ τότε πού ὁ ἀρχηγὸς του εἶχε ἐξοριστητὴν τὴν Ἀγία Ἑλένη, ζοῦσε κι'

Πολὺς λόγος εἶχε γίνῃ γιὰ μιά μονομαχίαν τοῦ ἐναν εὐγενὴ νέου, λοχαγὸ πού περνώντας τοῦ εἶχε ρίξει μιά περιφρονητικὴ ματιά. Ἦταν ἀπ' τίς μονομαχίας πού δὲ χωρατεύουν. Τρεῖς πιστολιές ἀλλάξαν χωρὶς ἀποτέλεσμα καὶ στὰ τελευταῖα ὁ συνταγματάρχης Καρδινιὰν, ξιφομαχώντας, ἄφησε τὸν ἀντίπαλό του θανάσιμα πληγωμένο.

Γι' αὐτὸν μόνο ἡ Γαλλία ὑπῆρχε! Ἀρχηγὸς του ἦταν πάντα Ἐκεῖνος πού ἐσθύνε ἐξόριστος τὴν Ἀγία Ἑλένη.

Λάτρευε πάντα τὸ στρατό. Καὶ μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ναπολέοντος, ἡ λατρεία του αὐτὴ μεγάλωσε.

Ἐνα μόνο εἶχε κρυφὸ καὶ μὲν: Τὴν ἀσπρη σημαία πού εἶχε ἀντικαταστήσει τὴν τρίχρωμὴν τοῦ Βαλμύ, τοῦ Μαρέγκου, τῆς Ἰένας! Καὶ πονοῦσε φοδερὰ ὅταν τὴν ἐδλεπε νὰ κυματίζει στὸν ἄνεμο.

Κι' ὅμως τὴ σεβόταν, γιατί πάντα γι' αὐτὸν συμβόλιζε τὴ στρατιωτικὴ τιμὴ. Κι' ὅταν περνοῦσε, ἐδγαζε τὸ

καπέλλο του μὲ σεβασμό, ὅπως ἄλλοτε μπρὸς στὴ σημαίαν τοῦ Ἀούστερλιτς καὶ τοῦ Βατερλώ.

Αὐτὸς ἦταν ὁ πατέρας τοῦ Ἑρρίκου καὶ τοῦ Γιάννη Καρδινιὰν, τῶν δύο δίδυμων ἀδελφῶν πού εἶχαν γεννηθῇ τὸ 1807 μέσα στὴ βροντὴ τῶν κανονιῶν. Εἶχαν βγῇ, ὁ ἓνας ἀπ' τὴ σχολὴ τοῦ Σαίν-Σὺρ στὸ ἵππικόν, ὁ ἄλλος ἀπ' τὴν Πολυτεχνικὴ Σχολὴν στὸ πυροβολικόν, ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν πού ὁ στόλος ξεκινοῦσε γιὰ τὸν ἀποκλεισμό τοῦ Ἀλγερίου.

Τὸ πρῶτ' ἡ 5 Φεβρουαρίου 1830, τὴν ἡμέραν δηλαδὴ πού ὁ Κάρολος Ι' εἶχε ἐξουσιοδοτήσει ἐπίσημα τὸν ἀντιναύαρχο Δυπερρέ νὰ διοργανώσῃ τὸν στόλο πού θὰ μετέφερε τὰ στρατεύματα τῆς ἐκστρατείας στὸ Ἀλγέρι, ὁ συνταγματάρχης Καρδινιὰν εἶδε ἀπ' τὸ παράθυρό του τὸ γιό του Ἑρρίκο, ἀνθυπολοχαγὸν στὸ 5ο τῶν ἐφιππῶν κυνηγῶν, νὰ σταματᾷ τ' ἄλογό του στὴν

«Ὁ Καρδινιὰν τοποθετοῦσε φρουρούς...» (Σελ. 10, στ. 6.)

αὐτὸς σὰν ἀγρίμι στὸ ἐρημικὸ σπιτάκι τοῦ Σαίν-Σὺρ. Καὶ τὴ συνταξὶν τοῦ ἀκόμη δὲν τὴν εἶχε δεχθῇ.

«—Τοὺς τὰ χαρίζω ἐγὼ τὰ

λεφτά τους!» εἶχε πεῖ.

Ἡ μόνη διασκέδασις τοῦ συνταγματάρχου ἦταν νὰ πηγαίνει νὰ βλέπῃ τοὺς στρατιώτες στὰ γυμνάσια. Γιατὸ συχνὰ πήγαινε ἀπ' τὸ Σαίν-Σὺρ στὴ Βερσαλλίαν, κι' ὥρες ὁλόκληρες στεκόταν στὴν πλατεῖαν τῶν ἀσκήσεων, κοιτάζοντας σιωπηλὰ τίς κινήσεις καὶ συνομιλώντας μὲ τοὺς ἀξιωματικούς, τοὺς παλιοὺς συναδέλφους του πούχαν μείνει στὸ στρατεῦμα.

ξώπορτα, να πηδᾷ σβέλτα χάμω και να δρᾷ βιαστικός στο σπῖτι, ἀφίνοντας τὸ χαλινάρι στὸν ἱπποκόμο.

— Πατέρα! φώναξε ὁ ἀνθυπολοχαγὸς μόλις ἀντίκρουσε τὸν συνταγματάρχη. Εἶμαι ὅλος φούρα!...

— Καὶ γιατί, Ἐρρίκο μου; ρώτησε ἡ κυρία Καρδινιὰ, ποὺ ἡ λεπτή και ὠραία σιλουέτα της πρόβαλε στὴν πόρτα.

— Μὴν τὰ ρωτᾷς, μητερούλα μου, μὴν τὰ ρωτᾷς!.. Ἀκούς νὰ μὴ θέλῃ ὁ συνταγματάρχης μου, νὰ μὴ θέλῃ νὰ μὲ προτείνῃ γιὰ τὸ 13ο τοῦ στρατοῦ τῆς Ἀφρικῆς!

Καὶ πρόσθεσε, σχεδὸν θυμωμένος:

— Μοῦ εἶπε πῶς εἶμαι πολὺ νέος, ἄπειρος, δὲν ξέρω τί ἄλλο... Τοῦ κάκου ἐπέμεινα. Τίποτα! Ἀκλόνητος!.. Μὰ ἐπὶ τέλος, συνταγματάρχα μου, τοῦ εἶπα, εἶμαι γερός, κι' ὕστερα εἶμαι γιὸς στρατιωτικοῦ: ὁ πατέρας μου, τὸν ξέρετε καλά, δώδεκα χρονῶν ξεκίνησε γιὰ τὸ Βαλμύ, ὡς τυμπανιστὴς τοῦ Ἐνάτου καὶ δὲν τὸν βρῆκαν τότε μικρό!

Ὁ συνταγματάρχης Καρδινιὰν χαμογέλασε.

— Ἔτσι τοῦ εἶπες τοῦ φίλου μου τοῦ Νεράκ;

— Ναί, πατέρα... Μὰ κι' αὐτὸ κανένα ἀποτέλεσμα δὲν ἔφερε.

— Καλὰ. Πῆς στὸν ἱπποκόμο σου νὰ βάλῃ τὰλογα στὸ σταυλό. Θὰ φάμε κι' ὕστερα θὰ πεταχθοῦμε μαζὺ νὰ ἰδοῦμε τὸν Νεράκ.

— Ἀ, εὐχαριστῶ, πατέρα μου!

Ἡ κυρία Καρδινιὰν χαμογέλασε λυπημένα. Ἐνα σύνεφο πέρασε ἀπ' τὸ μέτωπό της, τὸ στεφανωμένο ἀπ' τὰ κατσαρά της μαλλιά, ποὺ γκριζοφέρναν τώρα πιά.

— Μὰ, παιδάκι μου, τόσο βιάζεσαι νὰ φύγῃς; ψιθύρισε.

— Ἀ, καλή μου Λίτσα, φώναξε ὁ συνταγματάρχης, πάντα ἡ ἴδια μοῦ εἶσαι!.. Ἀς τὸν νὰ κάμῃ ὅπως τοῦ ἀρέσει! Ἐγὼ βρίσκομαι μέσα του!.. Τὶ εὐχή! Σὺ ποὺλαδες μέρος σ' ἐκστρατείες, στὸ Βαλμύ καὶ στὴ Μαγεντία, θάρχισες τώρα νὰ φοβάσαι!.. Ἐλα, φίλησέ με καὶ φίλησε κι' αὐτόν, τὸ στρατιώτη σου! Γιατὶ εἶναι ἀληθινὸς στρατιώτης, στὸ λέω ἐγώ, καὶ στίς φλέβες του τρέχει αἷμα ἀξιωματικοῦ!

Κάθησαν στὸ τραπέζι καὶ τρώγοντας μιλοῦσαν γιὰ τὸ Γιάννη, ποὺ ἦταν ἀναγκασμένος νὰ κάνῃ ἀσκήσεις στὴ Σχολὴ τοῦ Πυροβολικοῦ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ φύγῃ κι' αὐτὸς μαζὺ μὲ τὸν ἀδελφό του.

Ἐπὶ τὸν συνταγματάρχη εἶπε καὶ σέλλωσαν τὴ «Μόσχα» τὴ φοράδα του. Κι' ὁ πατέρας δλόσιος στὴ σέλλα του καὶ δίπλα του ὁ γιὸς του, λιγερός μέσα στὴ βαθυπράσινη στολή του, ξεκίνησαν

γοργὰ γιὰ τὸ Σαλν-Ζερμαίν(*), ὅπου ἔμενε τὸ Σύνταγμα τοῦ Ἐρρίκου.

Χωρὶς πολλὴ δυσκολία, ὁ παλιὸς συνταγματάρχης τῆς Αὐτοκρατορικῆς Φρουρᾶς κατόρθωσε νὰ πείσῃ τὸν Νεράκ, ποὺ τὸν εἶχε γνωρίσει ὑπολοχαγὸ στὴν ἐκστρατεία τῆς Ρωσίας, νὰ προτείνῃ τὸν Ἐρρίκο γιὰ τὸ στρατὸ τῆς Ἀφρικῆς.

Κι' ἔτσι ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Καρδινιὰν ἐπιβιβάζονταν στίς 9 Μαΐου 1830, μαζὺ μὲ εἴκοσι ἐφιππούς κυνηγούς, στὸ βρῖκι «Τύχη», ξεκινούσε σαρανταοκτὼ ὥρες νορτίτερα ἀπ' τὸ στόλο τοῦ Δυπερρέ, καὶ τὴ νύχτα τῆς 15ῃς Μαΐου βρισκόταν ναυαγός, καθὼς εἶδαμε, στίς ἀκτὲς τῆς Ἀφρικῆς.

* *

Ἡ ἀκτὴ ποὺ εἶχε δεχθῇ τοὺς ναυαγούς τῆς «Τύχης» ἦταν ἕνα ἡμικυκλικὸ πλάτωμα, ποὺ τὸ βάθος του ἦταν πλαισιωμένο μὲ βράχους.

Πίσω ἀπ' τοὺς βράχους τὸ ἔδαφος προχωροῦσε ἀνηφορικῶς, κατάφυτο ἀπὸ τζιτζιφιές, κουμαριές, φοινικιές καὶ κάθε εἶδους θάμνους.

Μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς θάμνους εἶχε τοποθετήσῃ τοὺς φρουρούς του ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Καρδινιὰν. Ὑστερα γύρισε πρὸς τὸν ὄμιλο τῶν Ἀξιωματικῶν. Ὁ κυβερνήτης Δασινὺ τοὺς εἶχε μαζεψέι σὲ συμδούλιο.

(Ἀκολουθεῖ)

PASTORAL

Ἀνέβηκε στὴν καταχνιά σελήνη ἀχνή, κι' ἐφάνη ὅμοια ἀσημένιο μέτωπον Ἀγίας, μέσ' στὸ λιβάδι, κι' ἐμοίρασε τὸ λιγοστὸ τὸ φέγγος, σὰ νὰ δίγη μιά φωταχιά σὰ ξαγρυλνα τὰ μάτια ἐλεημοσύνη.

Ἀνάμεσα ἀπ' τὴ μαύρη τους τὴ σύναξη, τὰ σχοῖνα γιὰ νὰ βυθίσῃ ἀναμεροῦν μιά φεγγαρίσια ἀχτίνα στὸ ποταμάκι, ποὺ κυλάει δένοντας σὰ λιθάρια ἀσημικά διαβατικά, ρευστὰ μαργαριτάρια.

Κοντὲς οἱ ἀγριοκουμαριές, παντοῦ ἀπαρτές, μαυρίζουν. Κραῖζει τὸ ἀμαρτωλὸ ποῦλι πικρά. Καὶ φτερουγίζουν — μὲ τὸ ἄσκοπὸ του πέταμα, τὸ ἀθώρητο, δεμένες — οἱ σκέψεις, γιὰ τίς ἡμέρες τίς νύχτες καμωμένες.

Ὡ, νάτανε κανεὶς ξανά παιδί! ν' ἀνοικοκλείνῃ νοητικὰ τὴν ὥρα αὐτὴ τὰ μάτια! νὰ τ' ἀφίγη νὰ τρέχουν στ' ἄσπρα, ἐκστατικά, λιγοστεμένα ἄστερα, καὶ νὰ νυστάξῃ ἡδονικά σὰ μητρικά τὰ χέρια!

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

(*) Ἰδὲ εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 9.

ΣΤΗΝ ΚΟΡΦΗ ΤΟΥ ΧΕΛΜΟΥ

[Συνέχεια καὶ τέλος 13ῃ σελ. 11]

Ἔτσι καὶ τότε ἐπέρασα ἕως τίς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, στιγμὲς ἐκτάκτου ρέμβης, ποὺ ποτὲ δὲν θὰ τίς λησμονήσω. Ἀνεσκόπησα μὲ τὴν ἐλευθέραν φαντασίαν μου τὸ σύμπαν, τὴν κοινω-νίαν, τὸν ἐαυτόν μου. Πόσους κουρασμένους ἀπὸ τὴ ζωὴ θὰ συνεδούλευα νὰ ἔλθουν ἐδῶ ἐπάνω, νὰ ἀτενίσουν τὸν ἑναστρο οὐρανὸ, νὰ ἀγρυπνήσουν, νὰ ρεμβάσουν! Ἦταν ὅμως καιρὸς νὰ διακόψω τὴ ρέμβη μου καὶ οἱ σύντροφοί μου τὸν ὕπνο.

«Παπᾶ Κώστα, ξημέρωσε».

Καὶ ὁ παπᾶ Κώστας, συνηθισμένος στίς ἀγρυπνίες καὶ τὰ πρωῒνὰ ξυπνήματα, σηκώθηκε ἀμέσως καὶ ἡ πρώτη του φροντίς ἦταν νὰ ἀνάψῃ φωτιὰ νὰ ζεσταθοῦμε καὶ νὰ φτιάσουμε τὸν καφέ. Πράγματι σὲ λίγες στιγμὲς ἐκαθόμα-στε καὶ οἱ τρεῖς κοντὰ στὴ φωτιὰ καὶ ροφούσαμε τὸν ἑρατεινὸ μας καφέ. Καὶ ὅπως ἡ φλόγα ἐφώτιζε τὸ πρόσωπο τοῦ παπᾶ Κώστα, τὰ ἀχτένιστα μαλλιά του καὶ τὰ γένεια του, φαινόταν σὰν πα-ράξενο ξωτικό.

Καὶ πραγματικῶς, ἂν μᾶς ἔδλεπε κα-νεὶς νὰ καθόμασθε γύρω στὴ φωτιὰ τέ-τοια ὥρα, σὲ τέτοιον τόπον καὶ μαζὺ μᾶς ἕναν παπᾶ, θὰ μᾶς ἔπαιρνε γιὰ φαν-τάσματα. Ἔτσι δημιουργοῦνται τὰ στοι-χειά, οἱ νεράιδες καὶ τὰ ξωτικά.

Ἦταν ὥρα νὰ σηκωθοῦμε, νὰ πά-ρουμε τὸν σκληρὸν ἀνήφορο, γιὰ νὰ βρεθοῦμε στὴν κορυφὴ πρὶν ἀνατελεῖ ὁ ἥλιος.

Τὸ φεγγάρι ἦταν μισό, τὸ φῶς του λίγο, τὸ κρῦο πολὺ, ὁ δρόμος τραχὺς κι' ἡ ἡσυχία μεγάλη. Σὲ κάθε βῆμα ἐσυλλογιζόταν κανεὶς ποῦ θὰ πατήσῃ, ὑπελόγιζε, ἐδοκίμαζε κι' ἔτσι ἀλλάζε-τὰ πόδια του. Σιγὰ σιγὰ ὅμως καὶ μὲ τὴν ὑπομονὴ ἔλα γίνονται. Ὁ ἀνῆφο-ρος λιγότερευε, λιγότερευε καὶ μετὰ μιά ὥρα ἐτελειώσε καὶ βρεθήκαμε στὸ χι-ὸνι ποὺ μᾶς εἶχε δεῖξει ὁ Ἀντώνης.

Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἔλα ἦταν εὐκόλο, γιατί ἦταν ἴσιωμα. Χόρτα πυκνὰ καὶ λουλούδια ἐμύρωναν τὸ κρῦο ἀγέρι τοῦ βουνοῦ. Ἀ! δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ περι-γράφῃ κανεὶς τὸ αἶσθημα τῆς ἀνακου-φίσεως ποὺ αἰσθάνεται, ὅταν ἔπειτα ἀπὸ σκληρὸ ἀνήφορο φθάσῃ σὲ ἴσιωμα καὶ τοῦ ὁπωσδήποτε τὸ πρόσωπο δροσερὸ ἀγέρι καὶ ἡ ἀναπνοὴ του μυρῶνεται ἀπὸ λογιῶν λογιῶν λουλούδια καὶ χόρτα.

Ἐφτάσαμε καὶ στὴν Νεραϊδόρραχη, μὰ δὲν ἀκούστηκε καμμιὰ Νεράϊδα· φαί-νεται βῆθαι κοιμόνταν ἀκόμη. Γιὰ νὰ ξυπνήσουν αὐτές, θέλουν νὰ ἀκούσουν σαλάγισμα γιδιῶν ἢ τὸν ἥχο φλογέ-ρας. Οἱ φωνὲς τῶν καμπίσιων ἀνθρώ-πων δὲν τίς ξυπνοῦν.

Ἡ κορυφὴ πλέον ἦταν ἐμπρὸς μας

καὶ στὸ θαμπὸ φῶς τῆς χαραυγῆς διε-κρίνετο καὶ τὸ σημάδι ποὺ ἔχουν οἱ μηχανικοὶ στημένο ἐκεῖ. Σὲ λίγο πα-τήσαμε καὶ τὴν κορυφὴ. Σκοτάδι ὅμως ἀκόμη στὸν κόσμον, βαθὺ καὶ πυκνὸ στὰ χαμηλώματα καὶ στὴ Δύση, ἀραιότερο στίς κορφὲς τῶν βουνῶν καὶ στὴν Ἀ-νατολή.

Κάτω χαμηλὰ κοιμῶνται οἱ κάμποι καὶ οἱ λαγκαδιές, τυλιγμένοι στὸ πυκνὸ σκοτάδι καὶ μοναχὰ τὸ γάργαρο νερὸ τῆς Στυγὸς ἀγρυπνοῦσε κι' ἐξακολου-θοῦσε μέρξινυχα τὸν αἰώνιο δρόμο του. Πέρα κατὰ τὴν Ἀνατολὴ, ἡ στερογγυλὴ καὶ παχουλὴ Ζήρια καί, κάτω στὸ Νότο, ἡ τριγωνοειδὴς κεφαλὴ τοῦ Ταῦ-γέτου τινάζονται ψηλὰ νὰ δεχθοῦν πρῶ-τοι τὸ φέλιμα τῆς αὐγῆς.

Ἐνα κρῦο κρῦο ἀεράκι σὰν χειμω-νιάτικο βορειοἀνέμῳ μᾶς ἔκανε νὰ τρέ-μουμε. Τυλιγμένος μὲ τὸ παλτό μου καὶ μὲ μιά μάλλινη κουβέρτα ποὺ εἶχα πάρει μαζὺ μου, μόλις κατόρθωνα νὰ κρατῶ τὰ δόντια μου νὰ μὴ χτυποῦν.

Πέρα κάτω στὴν Ἀνατολὴ, τὸ λευκὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ γίνετο σὰν κρόκος αὐγοῦ κι' ἔπειτα ἔλαφρὸ τριανταφυλλί. Αὐτὸ τὸ τριαν-ταφυλλί εἶχε ἕνα κέντρο καί, ὅσο ἀπομακρύνετο ἀπὸ τὸ κέντρο, τόσο λι-γότερευε, λιγότερευε καὶ στὸ τέλος ἔ-σβυνε. Ὅλα ἦσαν ἐλαφρά, λεπτά, αἰθέ-ρια, τὰ χρώματα, τὸ ἀέρι καὶ αὐτὸ τὸ σῶμα μᾶς ἐφαίνετο ὅτι δὲν εἶχε βάρος.

Ἐπὶ τέλος, στὸ ροδιότερο σημεῖο τοῦ ὀρίζοντος ἄρχισε νὰ φαίνεται κά-ποια προεξοχὴ χρυσοῦ, ἡ ὁποία ὀλοένα μεγάλωνε. Ἦταν ὁ ἥλιος, ὁ ὁποῖος χόρτις νὰ βιάζεται, μὲ βασιλικὴ μεγα-λοπρέπεια, ἀνέβαινε. Ἐφάνη τέλος ὀλό-κληρος, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ μᾶς στέλλῃ καὶ ἀκτίνες· καὶ ὅταν ὑψώθῃ ἀρκετά, ἔστειλε τίς πρῶτες ἀκτίνες του στὸ **Χελμό**, στὴ **Ζήρια** καὶ στὸν **Ταῦγετο**. Οἱ χαμηλοὶ τόποι θὰ ἀργήσουν ἀκόμη νὰ δεχθοῦν τὴ θωπεία του. Γιατὸ καὶ ζηλοῦν τοὺς τοσοπάνηδες, γιατί αὐτοὶ πρῶτοι δέχονται τίς πρῶτες ἀκτίνες καὶ αὐτοὶ πάλι τελευταῖοι δέχονται τίς τελευταῖες.

Κάτω στὸ βάθος, ὁ Κορινθιακὸς κόλ-πος φαινότανε σὰν μεγάλος ἰδιότροπος καθρέφτης, τοποθετημένος στὴ γῆ, ὅπου τὴν ἡμέρα καθρεφτίζεται ὁ ἥλιος καὶ τὰ σύννεφα καὶ τὴ νύχτα ἡ σελήνη καὶ τὰ ἄστρα. Ὁ ἥλιος φαινότανε σὰν ἕνα μεγάλο χρυσὸ ἀερόστατο ποὺ ἐρ-χότανε κατὰ μᾶς. Ἐπειτα ὅμως ἐξα-πέλυσε τίς ἀκτίνες του, ἔγεινε συνη-θισμένος ἥλιος καὶ μετὰ δὲν εἶχαμε κα-νένα λόγο νὰ καθόμασθε πλέον στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ κι' ἐγυρίσαμε στὴν στρουγγὰ νὰ φάμε.

Τέλη Ἰουλίου 1923

Π. Α. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

Β'.

Τὸ Λεοντάρι κι' ὁ Κροκόδειλος

Ἐπιδιορθώσαμε τίς ζημιὲς ποὺ εἶχε κάνει καὶ στὸ πλοῖο μας ὁ τυφώνας ἐκεῖνος, ἀποχαιρέτησαμε τὸν καινούργιο διοικητὴ καὶ μὲ καλὸν καιρὸ φύγαμε ἀπ' τὸ νησί του. Ὑστερ' ἀπὸ ταξίδι ἐξῆ ἐβδομάδων, φθάσαμε στὴν Κεϋλάνη, ὅπου ὁ θεὸς τοῦ πατέρα μου μᾶς δέχτηκε μὲ ἀνοιχτὲς ἀγκάλες.

Ἐκεῖ βρισκόμαστε καὶ καλοπερνούσαμε, ὅταν μιά μέρα, ἕνας γιὸς τοῦ θεοῦ τοῦ πατέρα μου, νέος σὰν καὶ μένα, μὲ προσκάλεσε νὰ πάω μαζὺ του κυνήγι.

Εἶχ' ἀπομακρυνθῇ πολὺ ἀπὸ τὸ σύντροφό μου, γιὰ νὰ ψάξω στίς ὄχθες μιᾶς μεγάλης λίμνης, ποὺ μοῦ φαινόταν πῶς θά'χαν κυνήγι καλὸ κι' ἀφθονο. Ἀξάφνα ἀκούω πίσω μου ἕναν παράξενο θόρυβο μέσ' στὰ χαμόδεντρα. Γυρίζω καὶ τὴ νὰ ἰδῶ; Ἐνα λεοντάρι ποὺ ἐρχόταν σὲ μένα, μὲ τὸ σκοπὸ βέβαια νὰ μὲ φάῃ, χωρὶς νὰ μὲ ρωτήσῃ ἂν ἤθελα...

Τὴ νὰ κάμω μπροστὰ σὲ τέτοιο κίνδυνον; Δὲν εἶχα δὰ καὶ στιγμὴ γιὰ νὰ σκεφθῶ. Τὸ τουφέκι μου ἦταν γεμάτο μόνο μὲ σκάγια. Μὰ καὶ σφαῖρες νὰ εἶχε, θὰ μὲ μπορούσε νὰ σκοτώσῃ τέτοιο θηρίον; Σκέφτηκα ὅμως πῶς ὁ κρότος ἴσως θὰ τὸ τρώμαζε. Καὶ πυροβόλησα, πρὶν ἀκόμα τὸ λεοντάρι πλησιάσῃ πολὺ.

Μὰ, ἀντὶ τὰ τὸ τρομάξι, ὁ κρότος τοῦ τουφεκιοῦ τὸ ἀγρίεψε, τὸ ἐρέθισε, κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ γρηγορότερα πρὸς ἐμέ. Κάνω τότε νὰ φύγω, νὰ γλυτώσω. Ἀλλὰ γυρίζοντας, βρισκομαι μπροστὰ σ' ἕναν πελώριο κροκόδειλον, ποὺ ἄνοιγε τὸ φοβερὸ του στόμα γιὰ νὰ μὲ δεχθῇ. Φαντασθῆτε τὴ θέα μου! Δεξιὰ μου τὸ λεοντάρι· ἀριστερά μου ὁ κροκόδειλος· πίσω μου ἡ λίμνη καὶ μπροστὰ μου ἕνας γκρεμνός.

Ἀπὸ ποῦ νὰ γλυτώσω;

Κι' ἴσια-ἴσια τὸ λεοντάρι, ὄρθιο στὰ πσινά του πόδια, ἐτοιμαζόταν νὰ δομήσῃ καὶ νὰ μάσπῃ. Ἐγὼ τότε, χαμένος γιὰ χαμένος, ξαπλώθηκα χάμω μὲ τὴν κοιλιά. Τὸ λεοντάρι, μὲ τὴ μεγάλη φόρα ποὺ εἶχε πάρει, — αὐτὸ τὸ κατάλαβα

πιο ὕστερα, — πέρασε ἀπὸ πάνω μου χωρὶς νὰ μ' ἀγγίξῃ. Ἐμεινα λίγες στιγμὲς σὲ κελὴν τὴ θέα, ποὺ καμμιὰ γλώσσα δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὴν παραστήσῃ, περι-μένοντας νὰ νοιώσω τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια τοῦ θηρίου νὰ χώνουνται στὰ κρεατὰ μου...

Ἀλλὰ τίποτα! Ἐναν κρότο μόνο παράξενο ἄκουσα. Καὶ τόλμησα νὰ ση-κώσω λίγο τὸ κεφάλι καὶ δεῖλᾶ-δεῖλᾶ νὰ κοιτάξω πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἄκουσα τὸν κρότο. Ὡ, χαρά! Τὴ βλέπω;... Τὸ λεοντάρι, ἀπὸ τὴν πολλὴ του φόρα, ὅχι μόνο εἶχε περάσει ἀπὸ πάνω μου, ἀλλὰ κι' εἶχε πέσει μὲ τὸ κεφάλι μέσα σ' ὀλό-νοιχτο στόμα τοῦ κροκόδειλου! Καὶ τὰ δυὸ θηρία παλεύανε τώρα μανιακὰ γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὸνα ἀπὸ τᾶλλα!

Μὰ οὔτε τὸ λεοντάρι κατάφερε νὰ τραβήξῃ τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ κροκόδειλου, ὅπου εἶχε σφηνωθῇ, οὔτε ὁ κροκόδειλος νὰ νοιώσῃ περισσότερο τὰ σαγόνια του γιὰ νὰ τοῦ κἀνῇ τόπο. Κι' ἔμεναν ἔτσι κολλημένα καί, γιὰ τὴν ὥρα, ἀκίνητα γιὰ μένα καὶ τὰ δυὸ.

Τὸ ἀνέλπιστο αὐτὸ θέαμα μούδωσε θάρος. Δὲν χάνω καιρὸ, σηκώνομαι καὶ μὲ τὸ κυνηγετικὸ μου μαχαίρι χοάπ! δίνω μιά καὶ χωρίζω τὸ κεφάλι τοῦ λεονταριοῦ ἀπὸ τὸ σῶμα του. Πάει τὸ λεοντάρι! Ἐπειτα, μὲ τὸ κοντάκι τοῦ του-φεκιοῦ μου, σπρώχνω τὸ κεφάλι ποὺ εἶχε μείνει στὸ στόμα τοῦ κροκόδειλου, τὸ χώνω στὸ λαίμυρὸν τοῦ βαθιά καὶ τὸν πνίγω. Πάει κι' ὁ κροκόδειλος!

Ἔτσι γλύτωσα κι' ἀπὸ τοὺς δυὸ αὐτοὺς φοβεροὺς ἐχθρούς. Τὴν ἴδια στιγμὴ, ὁ σύντροφός μου ποὺ μ' ἔχασε καὶ μὲ γύρευε παντοῦ, μὲ βρῆκε κεῖ, μπροστὰ στὰ πτώματα τῶν θηρίων. Ἐμεινε ἐκθαμβος, μὲ συγχάρηκε θεομὰ γιὰ τὸ κατόρθωμά μου καὶ πρὶν ξεκινήσουμε γιὰ τὴ χώρα, μετρήσαμε μαζὺ τὸν κρο-κόδειλο. Εἶχε μᾶκρος σαράντα πόδια ἀκριβῶς!

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟ ΕΚΤΟΠΛΑΣΜΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΓΡΙΖΩ από την τρίτη διάλεξη του κ. Ἀγγέλου Τανάγρα στο Λύκειο των Ἑλληνίδων «περὶ τῶν τελευταίων ψυχολογικῶν φαινομένων». Ἀκουσα καὶ τὴν δεύτερη, καθὼς σὰς εἶπα προχτές. Μόνο στὴν πρώτη δὲν κατόρθωσα νὰ πάω. Ἀλλὰ πῆρα μιὰ ἰδέα ἀπὸ τὴς δυὸ κι' ἐδῶκα ἕνα συμπέρασμα. Νὰ σὰς πῶ μάλιστα τὴν ἀλήθεια; Γι' ἀγάπη σας, τὸ περισσότερο, πῆγα σ' αὐτὲς τὴς διαλέξεις. Θὰ μιλοῦσε ἕνας εἰδικός, —γιατί ὁ κ. Τανάγρας δὲν εἶναι μόνο ἕνας λαμπρὸς λογοτέχνης, εἶναι κι' ἕνας ἐπιστήμων γιατρός,—γιὰ ζητήματα καὶ προβλήματα ποὺ πολλὰς φορὲς σὰς ἀπασχόλησαν καὶ ζητήσατε τὴ γνώμη μου: γιὰ πνευματισμούς, γιὰ ὑπνωτισμούς, γιὰ φαντασμούς, γιὰ προφητικὰ ὄνειρα, γιὰ τηλεπάθειες, γιὰ ὀπτασίες καὶ καθεξῆς. Κι' ἤθελα ν' ἀκούσω καὶ νὰ μάθω ποὺ βρίσκεται σήμερὰ ἡ Ἐπιστήμη ποὺ ἐξετάζει αὐτὰ τὰ περίεργα φαινόμενα, τί παραδέχεται καὶ τί συμπεραίνει. Γιὰ νὰ σὰς τὰ πῶ κάπως καλύτερα καὶ βασιμότερα ἀπ' ὅσο, μὲ τίς παλιές μου γνώσεις, σὰς τὰπα τὴν ἄλλη φορά.

Ἐ, λοιπόν, τίποτα νεώτερο, παιδιά μου! Τί σὰς εἶπα τότε; Πῶς αὐτὰ τὰ φαινόμενα ἡ Ἐπιστήμη τὰ παρατηρεῖ, τὰ μελετᾷ, τὰ καταγράφει, τὰ ἐξελέγχει, τὰ πιστοποιεῖ, ἀλλὰ καμμιὰ ἐξηγήσῃ δὲν τοὺς δίνει καὶ σὲ κανένα θετικὸ συμπέρασμα δὲν φτάνει. Μὲ ἄλλους λόγους, δὲν ἀποδεχτήκε ἀκόμα «πειραματικῶς» οὔτε ὅτι ὑπάρχουν πνεύματα κι' ἐπικοινωνία μὲ ἄλλον κόσμον, οὔτε τὸ ἐναντίον, ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτα ἔξω τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ἰδίων τοῦ ψυχικῶν ἢ σωματικῶν δυνάμεων. Τὸ ἴδιο ἀπάνω-κάτω εἶπε κι' ὁ κ. Τανάγρας μ' ὅλες του τὴς τελευταῖες γνώσεις. Τίποτ' ἀκόμα βέβαιον, ἀποδεχθέν, παρὰ μόνον ὅτι τὰ φαινόμενα αὐτὰ, τὰ παράδοξα, παράγονται πραγματικῶς. Ἀλλὰ σὲ τί ὀφείλονται δὲν τὸ ξέρει κανεὶς!

Ἡ μόνη διαφορὰ μεταξὺ ἐκείνου ποὺ σὰς εἶπα τότε ἐγὼ καὶ ἐκείνου ποὺ μὰς εἶπε προχτές ὁ κ. Τανάγρας, εἶναι αὕτη: Ὁ κ. Τανάγρας πιστεύει πῶς ἡ Ἐπιστήμη θ' ἀποδείξῃ σὲ λίγο τὴν ὑπαρξὴ πνευμάτων καὶ τὴν ἐπικοινωνία μὲ τὸν ἄλλον κόσμον· ἐνῷ ἐγὼ πιστεύω μᾶλλον πῶς ἡ Ἐπιστήμη αὐτὴ δὲν θὰ τὸ ἀποδείξῃ ποτέ, ἀλλὰ θὰ ἐξηγήσῃ ἀπλῶς τὰ φαινόμενα μὲ τὴν ἀνακάλυψιν νέων δυνάμεων καὶ ἀγνώστων ἰδιο-

τήτων τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, ἡ καὶ τοῦ σώματος ἂν θέλετε. Καὶ νὰ σὰς φέρω ἕνα παράδειγμα: ὁ κ. Τανάγρας μὰς εἶπε πῶς τὸ πιὸ ἐκπληκτικὸ καὶ τὸ πιὸ σπουδαῖον ἀπ' αὐτὰ τὰ ψυχολογικὰ φαινόμενα, εἶναι τὸ ἐκτόπλασμα. Ὅταν, τὸν περασμένο αἰῶνα, τὸ παρατήρησε καὶ τὸ πιστοποίησε πρῶτος ὁ Ἀγγλὸς «πνευματιστής» Κρούξ, οἱ ἄλλοι ἐπιστήμονες μόνον ποὺ δὲν τὸν πῆραν γιὰ τρελλό. Σήμερὰ ὅμως τὸ φαινόμενο εἶναι βεβαιωμένο. Συμβαίνει. Πολλὰ μέντιον μὲν δηλαδὴ βγάζουν ἀπὸ τὸ σῶμα τοὺς —κι' ἀπ' τὸ στόμα τοὺς— αὐτὸ τὸ ἐκτόπλασμα, καὶ τι σὰν ὕλικὸ καὶ σὰν αὐλὸ, ποὺ πρῶτα παρουσιάζεται σὰν ἕνα νεφέλωμα, ἔπειτα πυκνώνεται, γίνεται πολτώδες, γίνεται ἰνώδες καὶ τέλος παίρνει μορφή ἀνθρώπινου σώματος, ἐνσαρκώνεται, ἀλλὰ μὲ τρόπο παράξενο, δικό του. Καὶ πρῶτα-πρῶτα, σπάνια παρουσιάζεται σὰν ἕνα σῶμα δάκρυον· ἀλλὰ πότε σὰν κορμὸς μόνον μὲ κεφάλι, πότε σὰν χέρια μόνον ἢ σὰν πόδια, κι' αὐτὰ συνήθως κουτσουρεμένα. Ἐπειτα, ὅταν πᾶς νὰ πιάνῃ αὐτὸ τὸ χέρι, τὸ ὕλικόν, νὰ τὸ σφιχτῇ, διαλύεται ἀμέσως. Τὸ πιάνεις ὅμως μιὰ στιγμή, τὸ αἰσθάνεσαι πῶς εἶναι ἀπὸ σάρκα καὶ ὅστ' αὐτὸ καὶ σὲ πιάνει, κι' αὐτὸ, σὲ χαϊδεύει, κουνᾷ τραπέζια, χτυπᾷ τὴς χορδὰς ἑνὸς ὄργανου, γράφει ἢ ἀφίνει ζωγράμματα ἀποτυπώματα τῶν δακτύλων τοῦ σὲ μιὰ πάστα ἢ σ' ἕναν πηλόν.

Αὐτὰ ὅλα δὲν εἶναι ψέμματα. Τὸ ἐκτόπλασμα, ὁρατὸν σὲ κόκκινο φῶς, τὸ εἶδαν καὶ τὸ ἐπίασαν πολλοί. Τὸ ἐφωτογράφησαν κιόλα. Καὶ στὰ εἰδικὰ βιβλία ὑπάρχουν ἕνα πλήθος τέτοιες φωτογραφίες αὐθεντικές. Ἐγείναν κι' ἐπιτροπὲς ἀπὸ σοδαροὺς ἐπιστήμονες γιὰ νὰ ἐξελέγξουν τὰ σχετικά πειράματα· κι' οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐβεβαίωσαν ὅτι, μὲ ταῦστηρὰ μέτρα ποὺ ἐπῆραν, καθεὶ ἀπάτη ἐκ μέρους τῶν πειραματιστῶν ἀποκλείεται. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ἀμφιβολία. Ἀλλὰ τί σημαίνει; Ἀν τὸ σῶμα τοῦ μέντιον, τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, σὲ μιὰ εἰδική κατάσταση, —ὑπνωτισμοῦ, αὐθιποβολῆς, ὑστερισμοῦ,— ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἐκπέμπῃ αὐτὸ τὸ ἐκτόπλασμα, ποὺ ἔχει πάλι αὐτὲς κι' αὐτὲς τὴς περιέργης ἰδιότητες, πρέπει νὰ συμπεράνουμε ὅτι ἀνακατεύεται κανένα πνεῦμα ἀπ' ἔξω; Δὲ θάταν λογικόν! Ἀλήθεια, μερικοὶ ποὺ παραστάθηκαν σ' ἐνσαρκώσεις ἐκτοπλασμάτων, ἐνόμισαν πῶς εἶδαν μορφές... νεκρῶν συγγενῶν τους· ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πῶς αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι παλάβισαν ἀπὸ τὸ φόβον τοὺς κι' ἐδῶκαν πιά φαντάσματα. Τὸ πολὺ-πολὺ, μὲ τὸ ἐκτόπλασμα θὰ μπορούσε νὰ ἐξηγηθῇ τὸ ἄλλο ἐκεῖνο ἀνεξήγητο φαινόμενο τοῦ δυσυποστάτου, τοῦ διχαμοῦ με-

ρικῶν ὑστερικῶν λείει, ποὺ μποροῦν νὰ γίνονται δυὸ ἄνθρωποι αὐθιπαρκοὶ καὶ νὰ παρουσιάζονται τὴν ἴδια στιγμή σὲ δυὸ διάφορα μέρη. Ὅπως π. χ. μιὰ δασκάλισσα σ' ἕνα ἀγγλικὸ σχολεῖο, ποὺ ἐνῷ οἱ μαθητρίδες τῆς τὴν ἐδῶκαν μέσα στὴν τάξιν νὰ γράφῃ, τὴν ἐδῶκαν συγχρόνως, ἀπὸ τὸ παράθυρον, νὰ γυρίσῃ καὶ τὸν κήπον! Σὲ τέτοια φαινόμενα, τί σχέση ἔχουν τὰ πνεύματα κι' ὁ ἄλλος κόσμος; Ἐμένα τουλάχιστον μοῦ φαίνεται πῶς περιορίζονται ὁλωδιδίου στὸν δικό μας. Ἀλλο ζήτημα ἂν κι' ὁ δικός μας κόσμος, ὁ γήινος, εἶναι ἀκόμα τόσο ἀνεξερευνήτος κι' ἂν πολλὰς κρύφειες, μυστηριώδεις δυνάμεις ἔχῃ νὰ μὰς ἀποκαλύψῃ στὸ μέλλον, σὰν τὸ μαγνητισμὸ καὶ τὸν ἡλεκτρισμὸ.

Ἀποδεχτήκε ποτὲ πῶς εἶναι ἀνακατωμένα πνεύματα μὲ τὸν ἡλεκτρισμὸ καὶ τὸν μαγνητισμὸ καὶ μὲ τὰ θαύματα ποὺ κάνουν αὐτὲς οἱ δυνάμεις; Ὅχι βέβαιον. Ἐτσι, πιστεύω, δὲν θ' ἀποδειχθῇ ποτὲ καὶ γιὰ τὸν δυναμισμό, —ἔτσι λέγεται,— ποὺ κάνει τὸ ἐκτόπλασμα καὶ ἄλλα θαυμάσια «ψυχολογικὰ φαινόμενα». Ὅσοι βλέπουν ἔς αὐτὰ «ἐπικοινωνία» μὲ τὸν «ἄλλον κόσμον», πνεύματα, ψυχὲς νεκρῶν, ὄνειρα, ὄνεια, γελιοῦνται, βρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Μὴν πιστεύετε σὲ τέτοια! Μὴν πιστεύετε πῶς ἕνα ὁποιοδήποτε μέντιον μπορεῖ πραγματικῶς νὰ καλέσῃ στὸ τραπέζιακὸ τὸ πνεῦμα ἑνὸς πεθαμένου συγγενῆ σας ἢ ἑνὸς μεγάλου ἀνδρὸς καὶ νὰ τὸ κάμῃ νὰ σὰς δώσῃ, μὲ τυπήματα, μαντεῖες καὶ συμβουλές! Ἡ Ἐπιστήμη δὲν πλησιάζει ν' ἀποδείξῃ τέτοιον πρᾶγμα. Κάθε ἄλλο! —Αὐτὰ σὰς εἶπα πρὶν ἀκούσω τὸν εἰδικόν κ. Ἀγγέλου Τανάγρα, αὐτὰ σὰς λέω κι' ἀφοῦ τὸν ἀκούσω.

Θὰ σὰς συστήσω ἀκόμα νὰ μὴν σχετίζετε τὰ ἐπιστημονικὰ αὐτὰ πειράματα ποὺ ὁ σκοπὸς τοὺς εἶναι ἄλλος, μὲ τὴν θρησκείαν, μὲ τὴς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις, μὲ τὸ Θεόν, τὸν Δημιουργόν τοῦ Παντός καὶ τὴν πρώτη αἰτία κάθε φαινομένου, (καὶ τοῦ ἐκτοπλασματος ἐννοεῖται,) μὲ τὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς, μὲ τὴν ὑπαρξὴ ἑνὸς ἄλλου κόσμου, μὲ τὸ Μυστήριον τελειοπάντων τοῦ Ὑπερέραν. Αὐτὰ ὑπάρχουν, τὰ πιστεύουμε ἀπὸ ἄλλους λόγους καὶ θὰ τὰ πιστεύουμε πάντα, ἀνεξάρτητα ἀπὸ κάθε ἐκτόπλασμα καὶ κάθε κινούμενον τραπέζιακόν. Μόνον ἕνας ἀνόητος, θὰ μπορούσε νὰ συμπεράνῃ: «ψέμματα εἶναι τὰ τραπέζιακα; δὲν κατεβαίνουν εἰς αὐτὰ οἱ ψυχές; ἀρα δὲν ὑπάρχει τίποτα!»

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΛΗΘΕΙΑΙ

Κάθε ὥρα ποὺ περνᾷ ἄνεργη, εἶναι πηγὴ δυστυχίας γιὰ τὸ μέλλον.
(Μέγας Ναπολέων)

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΘ. Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

«—Μὴ στενοχωριέσαι, σὲ λίγο θὰ τραγουδήσῃς πάλι, ποὺ θὰ πάμε στὰ χωράφια, ὅπου θὰ βρούμε τὸ Γιάννη».

Δὲν ἀργησέ νὰ ντυθῇ, —δὲ φορούσε δὲ καὶ τίποτ' ἄλλο ἀπὸ ἕνα φουστάνι, —καὶ σὲ λίγο βγήκε μὲ τὰ δυὸ τῆς ζῶα καὶ τράβηξε γρήγορα γιὰ τὸ συμφωνημένο μέρος.

Ὁ φίλος τῆς ἦταν ἐκεῖ καὶ τὴν περιμένε.

—Πολὺ ἀργά, βλέπω, ξυπνάτε σεῖς στὸ σπῆτι σας, τῆς εἶπε. Ἐμεῖς ἔχουμε δυὸ ὥρες ποὺ σηκωθήκαμε. Ὁ πατέρας μου εἶναι στὸ χωράφι κι' ὀργώνει. Ἡ μάννα μου μοῦδωσε χυλὸ ζεστό κι' ἐφαγα καλά. Ἐπειτα ἦρθα, καὶ πάλι εἶναι τόση ὥρα ποὺ εἶμ' ἐδῶ.

—Ἐμένα εἶναι ἄρρωστη ἡ μάννα μου...

—Ἄ, γι' αὐτὸ λοιπὸν εἶσαι ἔτσι ἀχτένιστη κι' ἡ φούστα σου εἶναι τόσο λερὴ; Οἱ ἀδερφές μου ἐμένα εἶναι πολὺ παστρικὲς καὶ περιποιημένες.

Ἡ Ἀνθούλα χαμήλωσε τὰ μάτια κι' ἐγείνε κατακόκκινη. Ἀλήθεια, ἦταν ὅλως διόλου ἀπεριποίητη αὐτὴ.

—Μὰ γιατί εἰς' ἔτσι μουντζουρωμένη; τῆς εἶπε πάλι ὁ Γιάννης. Δὲν εἶναι δὲ καὶ τόσο δύσκολο νὰ νίδῃσαι! Ἐλα δὴ στὸ ποταμάκι ποὺ τρέχει στὸ λειβάδι μας, ἔλα καὶ θὰ ἴδῃς τί ὁμορφὴ θὰ εἶσαι, σὰν θὰ βγῇ ἀπὸ τὸ πρόσωπό σου αὐτὴ ἡ σκόνη ποὺ σὲ κάνει μαύρη.

Σήκωσε τότε τὴν Ἀνθούλα στὴν ἀγκαλιά του, τὴν πέρασε ἀπὸ τὸ φράχτη καὶ κρατώντας τὴν ἀπ' τὸ χέρι, ἔτρεξε μαζί της ὡς τὸ ρυάκι, ποὺ κυλοῦσε τὰ νερά του ἀνάμεσα σὲ χόρτα καὶ σὲ χαλίγια. Ἦταν ὥραϊόν.

Τατο τὸ ρυάκι ἐκεῖνο, πολὺ παιδρὸν, κι' ἐπιανε ὁμίλια μὲ ὅτι ἀπαντοῦσε στὸ δρόμο του. Σταματοῦσε μιὰ στιγμή κοντὰ στὴς ροδοδάφνες, τοὺς ἔλεγε κάτι—δὲν ξέρω τί,—ποὺ ἐκεῖνες τὸ ἀκούγαν μ' ἀνατριχίλα, ἔσκυβαν μπροστὰ καὶ τὸ ρυάκι ἐξακολουθοῦσε τὸ δρόμο του. Παρέκει ἀφρίζε ἐναντίον μιᾶς μεγάλης πέτρας ποὺ τοῦ ἐφράζε τὸ δρόμον· ἀλλ' αὐτὸ δὲν βαστοῦσε πολὺ· σὲ λίγο ἀρχίζε πάλι νὰ τρέχῃ βιαστικὰ καὶ ἴσια, χωρὶς σταματισματα, σὰ νάθελε νὰ κερδίσῃ τὸν χαμένο καιρό.

—Κοίταξε αὐτοῦ μέσα τὸ πρόσωπό σου, εἶπε ὁ Γιάννης τῆς Ἀνθούλας.

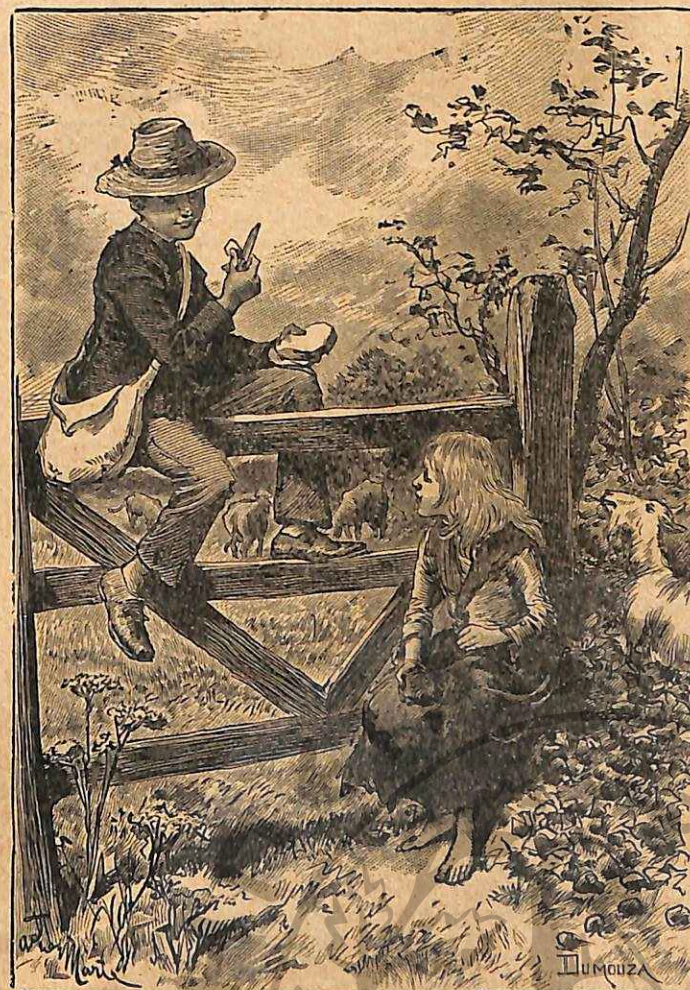
Βλέπεις τί μαύρη ποὺ εἶσαι; Τώρα ὅμως νὰ ἴδῃς...

—Καὶ μὲ τί νὰ νιφτῶ; ρώτησε ἡ μικρὴ.

Καὶ τὰ μάτια τῆς γέμισαν δάκρυα μὲ τὴν ἰδέαν πῶς ὁ Γιάννης τὴν ἐδρίσκε ἄσχημη.

—Στάσου, τῆς ἀποκρίθηκε, ἐγὼ θὰ σὲ νίψω ὅπως νίδει ἡ μάννα μου τὴς ἀδερφές μου... θὰ ἴδῃς...

Κι' ἐκοψε ἕνα πλατὺ φύλλον ἀπὸ νοῦφαρον, τὸ γέμισε νερό κι' ἔτριψε τὸ προσωπάκι τῆς μικρῆς, ταῦτιά της, τὸ λαιμὸ της. Ὁ βέβαιον, πολὺν καιρὸ θάχε νὰ νιφτῇ ἡ Ἀνθούλα, γιὰ τὴν

«Τὸ παιδί εἶχε καθάλισε τὸ φράχτη...» (Σελ. 13, στ. 6)

παιδί ἀναγκάστηκε νὰ γεμίσῃ νερὸ τὸ φύλλον τοῦ νοῦφαρου τρεῖς-τέσσερις φορὲς ὡς νὰνακαλύψῃ τὴν ὁμορφὴν καὶ τριανταφυλλιά ἐπιδερμίδα της. Ἐπειτα τὴ σκούπισε καλά-καλὰ μὲ τὸ μαντήλι του.

—Νά, τώρα εἶσαι ὁμορφὴ, τῆς εἶπε. Καὶ πολὺ ὁμορφὴ μάλιστα. Ἐχεῖς μεγάλα-μεγάλα μάτια κι' ἕνα στοματάκι τόσο δά... Ἐλα, γρήγορα, πλύνε καὶ τὰ πόδια σου, πλύνε καὶ τὰ χέρια σου καὶ κάθε μέρα νὰ κάνῃς τὸ ἴδιο, ἡ στὸ σπῆτι σας ἡ ἐδῶ στὸ ποταμάκι.

—Ὁ, στὸ σπῆτι ὀχι! φώναξε ἡ Ἀνθούλα. Θὰ μὲ μαλώνη ὁ πατέρας μου

καὶ θὰ λήθῃ πῶς εἶμαι ἀκαμάτρα!...

—Τὶ παράξενους γονεῖς ποὺ ἔχεις, Ἀνθούλα! Οἱ δικοί μου μὲ μαλώνουν μόνον σὰν δὲν εἶμαι παστρικός. Ἀμὴ τὸ σπῆτι σας πῶς εἶναι; λερωμένο κι' αὐτό;

—Ναί... δὲν εἶναι πολὺ παστρικό...

—Ἀχ καὶ νάδλεπες τὸ δικό μας! Ἐχεῖ μιὰ πάστρα! Ὅλα καὶ μέσα λάμπουν. Οἱ τεντζερέδες ἀστράφτουν σὰν τὸν καθρέφτη ποὺ τὸν χτυπᾷ ὁ ἥλιος καὶ σὲ θαμπώνει... Καὶ τὰ ζωντανά μας, ξέρεις, τὰ πλένουμε. Ἡ Κοκκίνω εἶναι καταλασπωμένη. Νάδλεπε ἔτσι ἡ μάννα μου καμμιὰ γελάδα μας, θάδγαζε καὶ φωνές!

—Μὰ μεῖς στὸ σπῆτι μας δὲν ἔχουμε κανένα νὰ κάνῃ αὐτὲς τίς δουλειές. Ἡ μάννα μου εἶναι στὸ στρώμα κι' ἐγὼ εἶμαι ἀκόμα μικρὴ.

—Καὶ μὲν Ἀνθούλα!... Φίλησέ με τώρα καὶ μὴ λυπάσαι. Ἀμα μεγαλώσω, ἐγὼ θὰ σὲ βοηθῶ νὰ καθαρῶς τὸ σπῆτι σου.

Τὰ παιδιὰ εὐκόλα ἀλλάζουν διάθεσιν κι' ἡ χαρὰ εἶναι ὁ συννηθισμένος στολισμὸς τῆς ἀθώας τῶς ἡλικίας. Ὑστερ' ἀπὸ πέντε λεπτά ὁ Γιάννης κι' ἡ Ἀνθούλα γελοῦσαν μ' ὅλη τους τὴν καρδιά, ἔτρεχαν, κυνηγιόνταν κι' ἐπαίζαν σὰν καλοὶ παλιοὶ φίλοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Μεγάλῃ λύπῃ καὶ μικρῇ παρηγορίᾳ.

Ἡ Ἀνθούλα γύρισε ἀργότερ' ἀπὸ τὸ συννηθισμένο. Ὁ πατέρας τῆς ποὺ τὴν περιμένε, μόλις τὴν εἶδε, ἀρχισε νὰ τῆς φωνάζῃ:

—Γιατί ἀργήσες, μωρή; Πήγαινε γρήγορα στὴ μάννα σου, γιὰ νὰ πάω ἐγὼ νὰ φωνάξω τὸν γιατρό. Κοίταξε νὰ τὴν καταφέρῃς νὰ πῇ μιὰ σταλιά γάλα, γιὰ τὴν δὲ θέλει νὰ βάλῃ στὸ στόμα της τίποτα.

Ἡ Ἀνθούλα μπήκε ἀμέσως στὸ σπῆτι. Ἡ ἄρρωστη ἦταν πλαγιασμένη στὸ στρώμα, εἶχε τὰ μάτια τῆς ἀνοιχτά, μὰ φαινόταν

σὰ νὰ μὴν ἔδλεπε τίποτα.

—Μάννα, ἦρθα, τί θέλεις;

Καμμιὰ ἀπάντησιν.

—Μάννα, ἡ κυρὰ Τασὴ θάρμῆξῃ τὴν Κοκκίνω. Θέλεις νὰ σοῦ φέρω γάλα;

—Ὅχι, ἀφῆσέ με, δὲν πεινώ, πονώ!...

Ἡ Ἀνθούλα κάθησε κοντὰ στὸ κρεβάτι κι' ἀρχισε νὰ κλαίῃ, βλέποντας σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση τὴ μητέρα της.

Τότε αὐτὴ τῆς εἶπε:

—Φάε λίγο ψωμί, κόρη μου. Ἐγὼ δὲν μπορεῖς νὰ σηκωθῶ νὰ μαγειρέψω τίποτα... Ἀχ, Ἀνθούλα μου, μάτια μου, τί θὰ γίνῃς ἂν σὰφῆσω μονάχη;

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ

Ἀριθ. Ἔγκρ. 14.
Στὸν ὕπνο του ὁ φιλάργυρος
Εἶδ' ὄνειρο φρικτό:
"Ὅλο τὸ βίος του τόφαγε,
Δὲν τοῦμινε λεπτό.

Ἐξύπνησε κατὰτρομος...
Καὶ μὲλις χάραξ' ἡ αὐγὴ,
Ἄπ' τὴν ἀπελπισία του
Ἐπῆγε νὰ πνιγῇ.

Ναυτοῦται τῆς Δόξης

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

Ἀριθ. Ἔγκρ. 20.
Εἶναι ἡ ἐποχὴ τοῦ κυνηγιοῦ. Οἱ
μεγάλοι πάνε στὸ κυνὴν καὶ σκο-
τῶνουν πουλιὰ μὲ τὸ τουφέκι.
"Ὁ Γιάννης ὅμως κ' ὁ Ριρῆς, τ'
ἀδελφάκια, ἐπειδὴ φοβοῦνται τὰ
ὄπλα—μὰ κ' οὐτε ξέρουν νὰ τὰ
μεταχειριστοῦν—πιάνουν πουλιὰ
μὲ ξόβεργες. Ἐχουν στήσει μερι-
κὲς στὰ μεγαλύτερα δένδρα τοῦ
περιβολιοῦ. Ὡς τώρα δὲν τοὺς
εἶχεν εὐνοήσει ἡ τύχη, ἀλλὰ
προχτὲς τὸ δειλινὸ πού κατέβηκεν
στὸ περιβόλι νά... ἐπιθεωρήσουν,
καθὼς πάντα, τὶ νὰ δοῦν; στήν
ξόβεργα τῆς μηλιάς, τρία πουλιὰ
μαζὶ!...

Ἀμέσως ἄρχισαν νὰ σκαρφα-
λώνουν κ' οἱ δύο στὸ δέντρο.
Πρῶτος ἀνέβηκε ὁ Ριρῆς καὶ
πῆρε τὴν ξόβεργα μὲ προσοχή.
Κατέβηκεν κ' οἱ δύο καταχα-
ρούμενοι.

— Τὰ δύο θὰ τὰ βάλλω ἐγὼ στὸ
κλουβί μου, ἔ, Ριρῆ; κάνει ὁ
Γιάννης.

— Καὶ γιατί, τάχατε, ἐγὼ νὰ
πάρω μόνο ἕνα;

— Μὰ ἐγὼ μαι μεγαλύτερος!
— Ἀ! καλὰ πού τὸ λές, ἐσύ
πρέπει νὰ μὴ κάνεις τὸ κατήφι,
σὰ μικρότερος πού εἰμαι...

Ἡ λογομαχία ἐξακολουθοῦσε
ζωηρῇ, πολλὴν ὥρα· ἴσως νὰ
προχωροῦσε καὶ σέ... ἔργα, ἂν δὲν
ἄκουε τις φωνὲς ὁ μέγας ἀδελ-
φός, πού μελετοῦσε στὸ δομάτιό
του. Ἐτρεψε τὸν περιβόλι καὶ
ἀφοῦ ἔμαθε τὴν αἰτία τῆς δια-
φορᾶς, τοὺς λέει:

— Θέλετε νὰ σᾶς συμβιβᾶσω
ἐγώ;

— Ναί, ναί, εἶπαν μὲ μιὰ φωνή
τ' ἀδελφάκια.

Τότε ὁ καλὸς σου ὁ Κώστας
παίρνει τὴν ξόβεργα μὲ τὰ
πουλιὰ καὶ χάνεται γιὰ μιὰ
στιγμὴ πίσω ἀπὸ κατὰ πικνοῦς
θάμνους. Σὲ λίγο γυρίζει. Οἱ μι-
κροὶ κοιτάζουν τὰ χέρια του καὶ
βλέπουν μόνο τὴν ξόβεργα.

— Καὶ τὰ πουλιὰ; ρωτᾷ ὁ
Γιάννης.

— Πού εἶναι τα; κάνει ὁ Ριρῆς.
— Τάφησα καὶ πέταξαν, ἀφοῦ
ἦταν τρία καὶ φαγονόσαστε ἀνα-
μεταξύ σας. Ἄλλη φορὰ, νὰ φρον-
τίσετε νὰ πιάνετε μόνο δύο ἢ τέσ-
σερα, γιὰ νὰ παίρουν ὁ καθένας
τὰ μισά. Ἡ, ἂν δὲν σᾶς ἀρέσει
ἐτοί, μὴ χαλάτε τὸν κόσμον ἀπ'
τις φωνὲς καὶ μοιράζετε κάθε τι
σὺν καλὰ ἀδελφάκια.

Αὐτὰ εἶπε ὁ μέγας ἀδελφός
καὶ τράβηξε πρὸς τὸ σπίτι. Ὁ
Γιάννης κ' ὁ Ριρῆς, κοιτάζον-
ται σαστισμένοι. Ἀπὸ τὴν ἐκ-
πληξη, ἔχασαν καί... νὰ κλάψουν!
Βεατρίκη

ΚΙΝΟΠΛΩΡΟ

Ἀριθ. Ἔγκρ. 16.
Τοῦ χινόπλωρου μέρες πλακῶσαν
καὶ μιὰ θλίψη τριγύρω κρατῇ.
Οἱ μελάνχολες μέρες σιμῶσαν
πού βαρύνουν τὴν κάθε καρδιά.

Τὰ πουλιὰ στὶς φωλιές ζωαυμένα,
συνοκλαῖν τὴ χαμένη χαρὰ,
καὶ τὰ φύλλα, χλωμά, μαραμένα,
τὰ προσμένει τὸ χῶμα νεκρά.

Νοσταλγοῦν οἱ καρδιές μας λια-
λάδες, γλυκὲς μέρες γεμάτες χαρὰ,
ἐκδρομὲς σ' ἐξοχές, πρασινάδες,
καὶ πουλιῶνε τραγουδιὰ παιδιὰ.

Μίμης Μπιζάνης

ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

Ἀριθ. Ἔγκρ. 7.
Τὸ βαπόρι ἀρχίζει ν' αὐλακῶνῃ
σιγά-σιγά τὰ παιγνιδιάρικα τοῦ
λιμανιοῦ νερά, ἀποχαιρετῶντας μὲ
μισοπνιγμένα σφυρίγματα.

Φεῖγομε!
Αἰσθήματα λύτης γιὰ κείνους
πού ἀφῆκαν καὶ χαρὰς γιὰ τοὺς
ἄλλους πού θὰ ἔβλεπα, γέμιζαν
τὸ στήθος μου. Ἀκουμπισμένος
στὰ κάγκελλα τῆς πρύμνης, γιὰ νὰ
μπορέσω νὰ μείνω ὅσο τὸ δυνατόν
περισσότερο κοντὰ στὸ ἀγαπημένο
μου νησί, κύτταξα ἕνα-ἕνα τὰ
ὄμμορα καὶ γραφικὰ σπῆματα του,
τὰ μαντήλια πού κινούσαν κάποιοι
ἀπ' τὴν προκυμαία, τὰ βουνά,
γεμάτα «λάινα» *) καὶ κυπαρίσσια,
τὸ φανάρι πού ὀλοένα ἐμύρμαινε
ἀπ' τὴν ἀπόστασι καὶ τέλος τὸν
κάβο, πού ἐρχόταν ἐτοί ἀπότομα,
ἐτοί ἀμειλίχτα νὰ μὴ κλείσῃ-
ποιὺς ἔξω μὴπως γιὰ πάντα, τὴν
λατρεπτὴ εἰκόνα τοῦ νησιοῦ!

Τὸ βράδυ, τσακισμένος ἀπὸ
ψυχικὴ κούραση, πέφτω νὰ κοι-
μηθῶ, νὰ ξεχάσω ἅπὸ τὸ παρα-
θυρὰκι βλέπω τ' ἄστρα νὰ στέ-
κονται ἀκίνητα στὸν οὐρανὸ πού
ἕνα κομματάκι χλωμοῦ φεγγαριοῦ
νὰ προβαίνει μέσ' ἀπ' τὰ σύννεφα.

Καὶ τώρα, ὅστερα ἀπ' τὴν λιγό-
λεπτή χαρὰ πού αἰσθάνθηκα, σὺν
ἑλπίσει τὸν δικό μου, πετῶ
μὲ τ' ἀνάλαφα φτερά τῆς φαντα-
σίας στὸ ἀγαπημένο νησί τοῦ
Αἰγαίου, πού μοῦ χάρισε τόσες
εὐχάριστες ἡμέρες.

Τὸ ταξίδι μου δὲν μένει πιά
στὴ μνήμη μου, παρὰ σὺν ἕνα
ὄρατο, πλὴν σύντομο ὄνειρο· μὰ ἡ
νοσταλγία μου μένει καὶ θὰ μένῃ
πάντα κρυφὸ παράπονον γιὰ τὴν
δυσκολὴ σημερινὴ ζωὴ, πού μὰς
δένει πίσω ἀπ' τὸ σκοτισμένο
ἄρμα τῆς Πρωτεύουσας.

Νάρκισσος

*) Ἑλαιόδενδρα.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΚΙΤΡΙΝΑ ΦΥΛΛΑ

Ἀριθ. Ἔγκρ. 15.

Δειλινὸ κάποιος Πέμπτης.
Ὁ ἥλιος ἔρχινε τὶς τελευταῖες
τοῦ ἀχτίδες, χρωματίζοντας τὰ
λίγα σύννεφα πού ἦταν στὸν ὀρί-
ζοντα. σὺν ἀμίμητος ζωγράφος.
Ἐνα ἐλαφρὸ ἀεράκι φυσούσε
πού ὀλοένα δυνάμωνε, παίρνον-
τας ἀλύπητα καὶ πετώντας δῶ
καὶ κεῖ τὰ πρῶτα κίτρινα φύλλα
τῶν δέντρων.

Καθόμουν μὲ τὴ φίλη μου στὸ
μάξι, κοντὰ στὸ παράθυρο, καὶ
διαβάζαμε τὴν Ψυχολογία μας.
Ἀξάφνα γύρισε καὶ μοῦλε:

— Τοῦ χρόνου... θὰ ξήσουμε
ἄραγε νὰ ἴδουμε πάλι τὰ δέντρα
πρασιναμένα;

— Ἀλήθεια, τῆς ἀποκρίθηκα,
θὰ ζοῦμε;

Καὶ κοιτώντας ἡ μιὰ τὴν ἄλλη,
μείναμε ἄφωνες κάμποση ὥρα...

Τὰ μάτια μας μόνο μιλοῦσαν,
γιὰ τὴν χεῖλὶ μας δὲν μπορούσαν
νὰ πούν ἐκεῖνο πού ἐννοιοῦσε ἡ
καρδιά μας... Μὰ τὸ ρολόϊ, κοντὰ
μας, ἔκανε τὸ ἴδιο μονότονον τίκ-
τάκ, σὰ νὰ μᾶς εἶλεγε πὼς οἱ ὥρες
περνοῦν κ' ὁ καιρὸς φεύγει...

Πρῶτὴ ἐξύπνησε ἡ φίλη μου
ἀπ' αὐτὴ τὴν νάρκη καὶ μοῦ εἶπε:
— Ὅσοτό ἀς μὴν ξενοῦμε πὼς
αὐριο ἔχουμε Ψυχολογία.

Ἐύπνησα κ' ἐγώ.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο βέβαιο!

εἶπα.

Καὶ γελώντας, ἀρχίσαμε πάλι
τὴ μελέτη μας, ἀφήνοντας τὸ
μεγαλοχολικό Φθινόπωρο κατὰ μέ-
ρος.

Δροσοῦλα τῆς Αὐγῆς

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἀριθ. Ἔγκρ. 21.

Τὸ κακὸ πού οἱ ἄνθρωποι δια-
λέγουν καὶ τὸ κάμνουν στὸν ἑαυτὸ
τους, δὲν εἶναι πιά κακὸ.

Ὁ πῶς πλούσιος τῶν ἀνθρώπων
εἶναι ὁ οἰκονόμος; ὁ πῶς πτωχός,
ὁ φιλάργυρος.

Ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν περισσο-
τέρων ἀνθρώπων δὲν εἶναι παρὰ
μιὰ κρυφὴ ἐπιθυμία τοῦ νὰ λα-
βουν ἀκόμη μεγαλύτερη εὐεργεσία.

Ὅποιος δὲν ἔχει χαρακτῆρα, δὲν
εἶναι ἄνθρωπος: εἶναι ἕνα πρᾶγμα.

Οἱ καλοὶ γνωρίζουν καλὰ τοὺς
κακοὺς, ἀλλὰ οἱ κακοὶ δὲν γνω-
ρίζουν καθόλου τοὺς καλοὺς καὶ
δὲν μποροῦν νὰ πιστεῦσουν ὅτι
υπάρχουν τέτοιοι.

Ἀπὸ ὅλα τὰ καλὰ, μόνον ὁ και-
ρὸς εἶναι πραγματικὴ κτήμα μας·
ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι δάνεια, σήμε-
ρα τᾶχουμε, αὐριο δὲν τᾶχουμε.

(Ἐράνισμα) Ἀνταλειωτάκι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Πελάτης:— Παιδί! στὴ σοῦπα
μου κολιμπά μιὰ μύγα!

Τὸ Παιδί:— Ἀδύνατο, κύριε!
Πρὸ ὀλίγου σὺ τὶς ἔβγαλα ὅλες
μόνος μου!

Μικρασιατὰκι

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐρυπιδίου
τὴν 10 Δεκεμβρίου 1923

ΟΛΟΙ οἱ φίλοι μου, αὐτὴν τὴν
ἐβδομάδα, μὲ γράφου κατενθου-
σιασμένοι μὲ τὰ πρῶτα φύλλα. Κι'
ὁ τύπος ἔγραψε πολὺ ἐπαινετικά
γιὰ τὴν εἰσοδὸ μου στὸ 460 ἔτος κ'
ἐνθούμια πὼς λίγα παιδικὰ περι-
δικὰ, ὅχι πιά στήν Ἑλλάδα, ἀλλὰ
σὲ ὅλο τὸν κόσμον, ἔφτασαν τέτοια
ἡλικά. Πραγματικῶς, μπορὸν νὰ
καυχῶμαι, πὼς εἰμαι τὸ ἀρχαιότερο
ἴσως παιδικὸ περιοδικὸ τοῦ κόσμου,
ἀπὸ τὰ ἐκδιδόμενα, ἐννοεῖται, ἕως
σήμερα. Γιατὶ ἂν μερικὰ ἰδρῦθησαν
πρὶν ἀπὸ μένα, ἔπαψαν ὁμῶς νὰ
ἐκδίδωνται τώρα, ὅπως τὰ πε-
ρίφημα «St Nicolas», «Maga-
zin d'Education» κ.λ. Τὰ κατο-
πινὰ εἶναι 25, 30 ἢ 35 χρονῶν τὸ
πλῆ.

Ὅπως καὶ χρόνο, γιὰ τὸ καλὸ,
καὶ φέτος τὸ βρέξαμε τὸ 1ο φύλλο
τὸ 460 ἔτος στὸ Γραφεῖό μου.

Τὸ βράδυ τῆς 1ης Δεκεμβρίου,
μαζευτήκαμε... ἀδελφοί μου οἱ συνε-
γάταί μου, καὶ μαζὶ μὲ ὅλο τὸ σπι-
τικό, ἤπιαν ἕνα ποτηράκι κ' εὐχή-
θηκαν νὰ γιορτάσω Πεντηκοστή-
τηρίδα κ' Ἑκκοστήτηρίδα. Ἀλλὰ
οἱ καλύτερες εὐχὲς ἦταν γιὰ τὰ
παιδιά μου, τὰ Διαπλάσπουλα: νὰ
ζοῦν, νὰ εὐτυχοῦν, νὰ προσεύχωνται
καὶ νὰ πληθαίνουν. Καὶ τοῦ χρόνου!

Ἐβλογὴ ἡ ἀπορία σου, Κορυφῇ
τοῦ Ὀλύμπου, γιατί συχνὰ ἀνακα-
τεύονται οἱ δύο ὅροι. Φιλολογία
λέγεται ἡ Ἐπιστήμη πού ἔχει ἀντι-
κείμενο τὰ Λογοτεχνήματα κ' ἐπο-
μένως ἐξετάζει τὴν γλῶσσαν τους,
τὴν ἱστορίαν τους, τὴν καταγωγὴν
τους, τὴν σχέσιν τους, τὴν τέχνην
τους κλπ. Λογοτεχνία ὅμως λέγε-
ται αὐτὴ ἡ τέχνη τοῦ Λόγου καὶ
τὰ προϊόντα τῆς, ποιήματα, δρά-
ματα, διηγήματα κλπ. κλπ. Καὶ
πάλι, φιλόλογος λέγεται ὁ ἐπιστή-
μων πού σπουδάζει τὰ τῆς Φιλολο-
γίας, — αὐτὸς πού συνήθως γίνε-
ται διδάσκαλος, καθηγητὴς, σχολια-
στής, διορθωτὴς κ' ἐρμηνευτὴς
κειμένων, γλωσσολόγος, κριτικὸς,
λεξικογράφος κλπ. — ἐνῷ λογιτέ-
χνης εἶναι ὁ τεχνίτης πού παράγει
ποιήματα, δράματα, διηγήματα,
κλπ. μὲ μιὰ λέξιν ὁ ποιητής. Ἐτοι
καὶ οἱ Γάλλοι λέγουν philologie,
philologue (Φιλολογία, Φιλολο-
γός) καὶ Litterature, Litterateur
(Λογοτεχνία, Λογοτέχνης). Ὁ λογο-
τέχνης λέγεται καὶ συγγραφεὺς,
ἀφοῦ γράφει κ' αὐτὸς ἐπειδὴ ὁμῶς
συγγραφεὺς εἶναι κ' οἱ ἐπιστήμονες
πού γράφουν τὰ ἐπιστημονικά (φιλο-
λογικά, νομικά, ἱατρικά, ἱστορικά,
κλπ.) βιβλία, ἔγραψε γιὰ διακρίσει
ὁ δὲς λογοτέχνης. — Ὅσο γιὰ τὴν
σύμπτωση τοῦ Δημόδου Αἰνίγματος
δὲν πειράζει. Θὰ μετρηθῇ καὶ τὸ
δικό σου, ἀδιάφορο ἂν δὲν μπορῇ
νὰ ξεναθημοσυνεῖθῃ.

Ἐλάδα, Ἀργοναυτικόν, κ' εὐχα-
ριστῶ πολὺ. Σ' εὐχαρίσκει κ' ὁ κ.
Φαίδων γιὰ τὰ γράφεις. Ὅχι, δὲν
μπορεῖ κανεὶς τὰ στείλῃ περισσό-
τερα ἀπὸ δύο κομματάκια, ὅσο μικρά
κ' ἂν εἶναι. Τὴν κριτικὴν τῶν διη-
μοσιευμένων τὴν κατήγγειλα, γιατί
δὲν μοῦ ἀφίνει τόπο ἡ κριτικὴ τῶν
ἀπορριπτομένων. Καὶ μεταξὺ τῶν

δύο, ἐπροτίμησα νὰ κάνω αὐτὴν,
πού μοῦ φαίνεται πολὺ πῶς ὠφέλιμη
σὲ ὅλους.

Ποῦλ' τῆς Καταιγίδος, σ' εὐχα-
ριστῶ γιὰ τὰ συγχαρητήρια καὶ τὴν
εὐχὴν σου γιὰ τὸ 1ο φύλλο. Ναι,
ἔχεις πολὺ δίκιο, ὅτι δὲν ἔχουν κα-
θόλου γούστο τὰ παιδιὰ πού ἀρέσουν
τὰ περιοδικὰ ἐκεῖνα μὲ τὰ χρώ-
ματα, ἢ πού θὰ προτιμοῦσαν καὶ τὴν
«Διαπλάσιν» τοὺς ἔτσι χρωματισμένην.
Καὶ θάταν, σημειώσω, πολὺ εὐκόλο
καὶ ἀνέξοδο πρᾶγμα, γιατί τὰ ση-
μερινὰ πιστήρια, μ' ἕνα τράδηγμα,
μποροῦν μιὰ χαρὰ νὰ πασαλείφουν
τὴς εἰκόνας μ' ἕνα λολάκι ἢ μ' ἕνα
καρμύνη. Ἀλλὰ τοὺς τὸ κάνει;
Μόνο αὐτὰ βάφονται ἔτσι. Οἱ χρω-
ματιστὲς εἰκόνας ἢ νὰ εἶναι, ἢ νὰ
λείπουν. Καὶ γιὰ νὰ εἶναι, — σὺν
αὐτὲς π.χ. πού βάζει στὰ ἐξώφυλλα
τῶν βιβλίων τοῦ κ. Ἐσνόπουλος,
— πρέπει νὰ γίνωνται πολλὰ κλισέ,
πολλὰ τραδῆγματα καὶ πολλὰ
ἐξοδα. Ἀκόμα καὶ τὸ χαρτὶ πρέπει
νὰναι ἐπιτήδης, χοντρὸ καὶ γυαλι-
στερό. Ἀμ' ἔτσι, νὰ περνοῦν τὰ
χρώματα κ' ἀπὸ πίσω;

Σοῦ ἔστειλα τὴν σημείωσιν πού
ἐξήγησες, Διακοβόλε, καὶ σ' εὐχα-
ριστῶ γιὰ τὴν προθυμίαν. Γράφει
μου τώρα καὶ κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ.
Θὰ σοῦ συστήσω μόνο νὰ μὴ μετα-
χειρίζεσαι κόκκινο μελάνι, γιατί
βλάπτει στὰ μάτια κ' ἐκείνον πού
γράφει κ' ἐκείνον πού διαβάζει.
Τὸ κόκκινο μελάνι εἶναι μόνο γιὰ
διορθώσεις, γιὰ διορθωμῶν, γι'
ἀριθμῶν σελλίδων καὶ τέτοιων καὶ
γιὰ σὰς τὰ Διαπλάσπουλα, εἶναι
ἀκόμη καὶ γιὰ νὰ γράφετε τὸ ψευ-
δώνυμό σας σ' ὅ,τι μοῦ στέλνετε, —
κόκκινο γιὰ νὰ ξεχωρίξῃ καὶ νὰ τὸ
βλέπω ἄμεσως.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, Σταράτη,
καὶ γιὰ τὸ ἐσπαθῶμα καὶ γιὰ ὅσα
γράφεις. Ναι, εἶναι ντροπὴ κ' ἕνα
ὀλόκληρο ἐξατάξιν γιὰ μὴν ἔχω παρὰ
σένα καὶ τὴν Σπύδα. Μὰ εἰσὶς
ἀρκετὲς νὰ μὲ διαδῶστε σιγά-σιγά,
νὰ κάμετε καὶ τίς ἄλλες νὰ μὲ
νοιάσουν, — ὦρατα τὸ λέξ! — καὶ
νὰ μάγαπησούν. Καὶ πάλι εὐχαριστῶ.

Ῥαῖας Ἐπιστολάς μοῦ
ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα κ' οἱ
ἐξῆς: Σπανιόλα, Πολυτρίχη,
Σμύρνη, Πανούκλα, Φασουλῆς,
Ἑλληνικὸ Ἰδανικὸ, Φιλελεύθε-
ρος Ἴων, Ἀφελὴς Κυπριοπούλα
καὶ Γεργ-Δήμος. — Ἐξέλεσα τὰς
παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαρι-
στῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια,
ἐσπαθῶματα κτλ.

Ἰπνεθυμίζω, ὅτι Συλλογὰς Πνευ-
ματικῶν Ἀσκήσεων δέχομαι μέχρι
τέλους τοῦ μηνὸς καὶ παρακαλῶ
ὅσους μποροῦν νὰ μοῦ στείλουν,
γιατὶ δὲν ἔλαβα ὡς τώρα πολλὰς.

ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΠΛΑΣΙ
ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΟΠΑΙΔΩΝ
Ὁ περιονὸς Ἐρwanos ἔδωκε δρ.
2801,20 μὲ τὰς ὁποίας μπόρεσα
νὰ ἐγγράψω γιὰ τὸ 1923 ὀφθόντα
(80) ἐν ὅλῃ Προσφυγιοπούλα, εἰς
παλαιούς μου συνδρομητάς, τῶν
ὁποίων ἀνανέωσα τὴν συνδρομὴν, εἰς
νέους. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι εἶχα
πολὺ περισσότερες αἰτήσεις, πού
ἔμειναν ἀφοῦ ἐξηγητῆθῃ τὸ ἀνω-
τέρω ποσό.

Εὐτυχῶς, ὁ Ἐρwanos ἐξακολουθεῖ.

Καθὼς βλέπετε παρακάτω, ἄρχισαν
πάλι νὰ μοῦ στέλνουν «γιὰ τὴν Διά-
πλαιν» τῶν Προσφυγοπαίδων κ'
ἐλπίζω νὰ μοῦ στείλουν ὅλοι, κα-
θένας ὅ,τι μπορεῖ. Κ' ὅσο μὴ εὐνο-
νται χρήματα, ἐγὼ θὰ ἐγγράφω
ἀπὸ ἐκείνους πού υπέδελαν ἡδὴ αἰ-
τήσεις ἐγγραφῆς ἢ ἀνανεώσεως,
καὶ ἀπὸ ἐκείνους πού θὰ ὑποδά-
λουν. Ὅσο μικρότερη κ' ἂν εἶναι
τώρα ἡ προσφυγικὴ δυστυχία, πάντα
υπάρχουν ἕνα πλῆθος φτωχὰ προ-
σφυγοπούλα, πού δὲν εἶναι σὲ θέσιν
νὰ πληρῶνουν συνδρομὴν. Κι' ὅποιοι
στέλναι χρήματα γιὰ νὰ ἐγγράφω-
νται, πρῶτα-πρῶτα βέβαια εὐργεῖται
αὐτὰ, ἀλλὰ κάνει κ' ἕνα εἶδος
ἐσπαθῶματος γιὰ τὴν «Διαπλάσιν»,
πού μὲ τὸν Ἐρwanos αὐτὸν ἐπανα-
κτᾷ ἕνα μέρος τοῦλάχιστον τῶν παι-
διῶν πού εἶχε ἄλλοτε στή Μικρα-
σία καὶ στή Θράκην.

Μοῦ ἔστειλαν λοιπὸν οἱ ἐξῆς:
Διαβολάκι τῆς Αἰγύπτου δρ. 5,—
Ἐπαμ. Κωνσταντινίδης » 15,—
Φωφῶ Ι. Ἀντίτου » 140,—
Μαρία Β. Ἰάττου » 2,50
Παναγ. Γ. Χαλιώτης » 5,—

Ἐν ὅλῃ Δρ. 167,50
Ἐλπίζω πὼς γρήγορα θὰ ἔχω
καὶ ἄλλες εισφορές, γιὰ νὰ δημο-
σιεύσω δεύτερο κατάλογο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: Ἀνέκδο-
τον τοῦ Τόρου, τοῦ Μικρασια-
τάκι. Καλὸ. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ξα-
ναμεταφραστῇ σὴν γλῶσσαν πού γρά-
φουμε. — Τὸ παρῶπον, 1ο τῆς
Ζόζας, Σκοτεινὸ λυγόν. Δύσκολα
καταλαβαίνει κανεὶς τί θέλει νὰ πῇ.
Καὶ τὸ ὅρος πολὺ ρομαντικόν. Δὲν
θὰ μπορούσε νὰ γραφτῇ ἀπλοῦστερα
καὶ καθαρότερα; — Ὁ ἀπολαύσι-
σμός τοῦ πατέρα, 2ο τῆς Ροδό-
φνης. Ἀρκετὰ καλὴ ἡ μετάφραση,
ἀλλὰ τὸ πᾶγμα δὲν μ' ἐνθουσιάζει.
Θὰ ἦθελα κατὰ καλότερο, γιὰ
νὰ πιάσω μὲ μετάφραση μισὴ στήλιν
τῆς Σελίδος μας. — Ὁ παππᾶς καὶ
τὸ παιδάκι, 1ο τοῦ Μαύρου Ἰπ-
πότου. Παισιγνωστο καὶ τὸ παλιὸ
αὐτὸ ἀνέκδοτο, πολλὲς φορές δημο-
σιευμένο καὶ σὴν «Διαπλάσιν». Ὁ
Μ. Ι. ὁμῶς μεταφράζει ἀπ' τὰγγλικά
πολὺ καλὰ καὶ μπορεῖ νὰ βρῇ κατὰ
πῶς ἄρρωστο. — Ὁ Χάρος 1ο τῆς
Ἰνέας. Μῆτρια γραμμένο κ' ἡ ἐμ-
πνευσις ὄχι εὐτυχής. Προτιμῶ λι-
γότερο πένθημα καὶ φοβερὰ πρᾶγ-
ματα, ἂν ὅχι φαιδρὰ. — Κοντὰ σὴν
Θάλασσα, 2ο τῆς Νηρηίδος τῶν
Ἀνθέων. Γεμάτο πάλι ἐλληνοκῶ-
ρες. Μόνο τὸ 1ο διορθώθηκε κα-
πως. Τὸ ἐγκρίνω, ἀλλὰ ὅταν θὰ τὸ
δημοσιεύσω, θὰ τὸ διορθώσω κ'
ἐγώ. Ἡ Νηρηὶς τῶν Ἀνθέων,
πὺν ἔχει ἰδέες, πρέπει νὰ συντίθῃ
νὰ τίς ἐκφράξῃ σὴν γλῶσσαν μας. —
Τὸ πάθημα τοῦ Κωσταντῆ τῆς
Ἀμαζόνος. Δὲν ἐρχεται καλὰ ἡ
ἐπιτομή. Πὼς μπορού

31. Δημόδες Δίηγημα

“Εσπασα πάγο και βρήκ’ ἀσήμε
Καὶ μέσ’ στάσημι βήκα χρυσάφι.
Γεώργιος Κότσικος

32. Δίζυγον

Νάντικαταστα-
θοῦν οἱ ἀστερί-
σκοι διὰ γραμ-
μάτων οὕτως ὥ-
στε νάναγινώ-
σκωνται ὀριζον-
τίως ἄνω, ἀρ-
χαῖος τύραννος σκληρός· κάτω,
ῥῶον φορηγόν. Καθέτως δέ, ἐξ
ἀριστερῶν κατὰ σειρὰν, τροφή,
δύναμις, κολπίσκος, ἀργοναυτής.
Καμένη Σύνοχη

33-37. Μαριὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος
ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι-
ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ,
νά σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμ-
ματισμοῦ, ἀλλὰ τῶσαι λέξεις ἵ-
πῳ, κάλαθος, τόσος, κηρός, ὅπου.
Νηπιὸς τῶν Ἀνθῶν

38. Διπλὴ Ἀκροστίχης

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ῥη-
τούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρ-
χαῖον θεὸν· τὸ δὲ πρῶτον τῆς
πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέ-
ρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ
οὕτω καθέτης, προϊστορικὸν ἄ-
ποικον ἐκ Φοινίκης:
1, Ἀνθος· 2, Κριτὴς τοῦ Ἀδου
3, Ἀντωνίμ· 4, Μῆν· 5, Ἀρ-
χαῖος ποιητής· 6, Νῆσος τοῦ
Αἰγαίου.

Πυροβολοῦμαι

39. Ἑλλειπσοῦμφωνον

ΟΥΕΙ—ΕΥΕΥΟ—ΕΑΙΟΥ—Η—ΑΩ

Φιλελεύθερος Ἀδελφὴς

40. Γρίφος

δικ
δικ Fx δικ εἰάσου
δικ δικ κάνει κο :: θε ::
δικ

Πόθος τῶν Γραμμάτων

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

41. Chemin de Fer

L***E***N***S***N
(Φωτιστικόν, μέταλλον, πόλις
τῆς Γαλλίας, καθαριστικόν.)
Γεω-Δήμος

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 33

422. Ἀστυάγης (ἄστν, Ἄγας)
—423. Ποινὴ (πῖ, νῖ.)—424. Νό-
τος-τόνος.—425. Ἐιδύω (ἐν, δύο.)
426. ΣΗΜΑ 427. ΝΑΞΟΣ
ΗΜΑΡ (*Ἄννα, ἔδανον,
ΜΑΔΗ ὄξος, σάνος).—
ΑΡΗΣ 428 492 Διὰ τοῦ
Γ, ἔργον, Γάιος, γάλα, γάρ, γεῖμα.
—433. ΔΙΣΣΑΒΩΝ (Ἄεον, Ἰπ-
πος, Σινά. Σερβία, Ἀρτεμῖς,
Βιέννη, Ὀρίων, Ναυσιτιά).—434.
Ὁ ὕψων ἐαυτὸν ταπεινωθήσεται.
—435. Ὑπομονή τὰ προσκόμματα
νικᾷ. (ὕπο μο νῖ, τᾷ, πρὸς, κόμ-
ματα, νῖ, κᾷ.)
436. Α S E 437-439. 1.
I E R Πύργος (pire,
CHINE gauche.) 2,
PNC Πάτρις (Pas,
E E E tres.) 3, Καλά
mai(cas, lame,
est.)

ΤΟ ΩΡΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Εἶναι ὁ τελευταῖος ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΤΟΜΟΣ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΟΥ 1923

Μὲ τις 400 σελίδες του.—Μὲ τις 250 εἰκόνες του.—Μὲ τὴ «Μικρὴ Βασίλισσα».—
Μὲ τὸ «Βράχο τῶν Γλάρων».—Μὲ τὸν «Τοτὸ καὶ τὴ Ρηνούλα».—Μὲ τὸ «Γυ-
ρεύοντας Τύχη...».—Μὲ 50 «Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές».—Καὶ μὲ ἀμέτρητα ἄλλα
διηγήματα, παραμύθια, ποιήματα κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ Ἀρραφὸς δρ. 47.—(καὶ ταχυδρ. 49 διὰ τὸ Ἑσπ. καὶ 59 διὰ τὸ Ἑξωτ.)
Ραμμένος δρ. 50.—(καὶ ταχυδρ. 55 διὰ τὸ Ἑσπ. καὶ 62 διὰ τὸ Ἑξωτ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ
ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τί-
μημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40
λεπτά ἢ λέξεις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα
λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαία λεπ. 60.
Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμᾶς 2.
Ἡ προσηλωμένη εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΑ'—45)

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΜΕΓΑΣ «ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΦΑΚΙΡΩΝ»

(ΚΑ'—46)

«ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ»

Γενομένων δευτέρων Ἀρχαιρεσιῶν
ἐξελέγησαν Ἀρχηγός· ΚΟΠΕΛΟΣ,
Υπαρχηγός· Στουρνάρας, Γραμμα-
τεὺς· Τσουμπρῆς, Σύμβουλοι· Τσι-
μάρας, Ζανουδάκης.
Προκηρυσσομένη διαγωνισμὸν ἀγα-
φῶν κατῶν. Βραβεῖα ἐκτεκτά. Συμ-
μετοχὴ 50λεπτος. Δίσις· Θάνατον Τσουμ-
πρῆν, Μυλλέρον 55. Ἀθήνας.

(ΚΑ'—47)

Στὸ Δημοψήφισμα

ΑΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΑΔΑ

(ΚΑ'—48)

Ἡρώ, Ζαχαροῦστρα, Ἡρώ τῆς Κιου-
τάχειας καὶ λοιποὶ, δὲν πρέπει νὰ
προτείνετε ἀντάλλαγμα Μ. Μ. ὅταν δὲν
οιοποιεῖτε νάνταποδῶστε.—ΝΕΦΕΛΗ

(ΚΑ'—49)

Νηοὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἀλλοῦ κτιποῦν
τὰ τοῦμπανα καὶ ἄλλου ἐνταὶ οἱ
γάμοι Ὅνειρο βλέπεις· Χά! ὁ ἀδελ-
φός τοῦ Κοκῆ· Μὲ ξυρφεὶς ἀλλὰ πού
νὰ τὸ σκεφτῆς.

(ΚΑ'—50)

ΜΗΑΒΙΑ, νὰ στὸ πῶ!!! Ξεῦρω καλὰ
πὺς ἐστὶ μου κρατᾷς τὴ φωτογρα-
φικὴ μηχανὴ στὸ...ἐμμάρι.—ΦΑΥΣΤΑ

(ΚΑ'—51)

ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟ, τί γίνεσαι;
Πὺς τὰ πᾶς μὲ τις ἀντιπροσω-
πεῖς; Τί γίνεσαι ὁ Ἰππότης; Ἐ-
χοῦμε κανένα νέο; ΦΑΥΣΤΑ

(ΚΑ'—52)

Χεῖμαρρε, Ἐλπίστια Νεότης, ἔ-
στειλ' ἀλληλογραφεῖς;—Ἀρχι-
διάβολε, γιατί σωπαίνετε;—Καίτη,

Διαγωνισμὸς Ποιήματος. Προθεσμία
διμήνη. Σύστασις (ΚΡ—1646). Ἄλλη-
γραφῶν.—(Δοκίμια) Γαβριέλλα, σω-
πάσαμε; Ροδοπέταλο, Μιρόα, ἀλληλογρα-
φεῖτε; ΠΑΝΟΥΚΛΑ

(ΚΑ'—53)

Ἐισερχόμενος εἰς τὸν κύκλον τῆς Δια-
πλάσεως, χαίρετε ὅλους καὶ ὅλας.
ΜΕΓΑΣ ΝΑΠΟΛΕΩΝ

(ΚΑ'—54)

ΘΡΗΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ, δλόθερμα ὑ-
ποστηρίζει τὸ ὑπερόχον ψευδώνυ-
μόν σου ἢ

(ΚΑ'—55)

Αποκαλύψεις προσεχῶς δι' ὑπνωτι-
σμοῦ. ΦΑΚΙΡΑΙ

(ΚΑ'—56)

Τὴν ΑΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΑΔΑ, τόμφο-
ρότερο τοῦ Δημοψήφισματος ψευ-
δώνυμο, δλόθερμα υποστηρίζω.

(ΚΑ'—57)

Προκηρυσσο διαγωνισμὸν καλλιτεχνι-
κῶν κατῶν. Βραβεῖα βιβλία.
Δίσις· Ηέλένη Ρεσσ, Χιον. Προθεσμία
τριμήνη.

(ΚΑ'—58)

Ἀνταλλάσσω καλλιτεχνικὰς κάρτες μὲ
ὅλα τὰ Διαπλάσους. Τὴν καλὴ-
τερήν θὰ βραβεύσω. Στείλατε ἂν Ἀνθῶν.
Δαμασκηνίδην (Διὰ Ν. Τ. Δ.) Ἀγίου
Δημητρίου 164, Θεσσαλονίκην.

ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

(ΚΑ'—59)

Προκηρυσσο διαγωνισμὸν ἀγραφῶν
καλλιτεχνικῶν κατῶν. Βραβεῖα
δύο. Προθεσμία διμήνης. Δίσις· Μαρ-
γαρίταν Γεωργιάδου, Λάρινα (Κύ-
πρου).

(ΚΑ'—60)

Υποστηρίζω τὸν ΘΡΗΝΟΣ ΜΑΝ-
ΝΑΣ. Διαπλάσους, αὐτὸν ψηφί-
σατε.

(ΚΑ'—61)

ΕΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ
ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ ΠΟΛΙΣ

(ΚΑ'—62)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
Ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΟΤΥΠΟΝ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ.

Διαγωνισμὸς Διηγήματος· 1ον Βρα-
βεῖον· Ἀγοροκότακτο, 2ον Ἐθνι-
κὸς Πόθος, 3ον Τίτλκα.
Διαγωνισμὸς ἑρωτικῆς· Ὑπάρχει
μέλλουσα ἔση καὶ πὺς τὴν φαντάζε-
σθαι; 1ον Βραβεῖον· Περ. Δογοθέτης,
2ον Γ. Βεκαρόλλη, 3ον Θ. Παπαγι-
λίου, 4ον Ἀλ. Λιδμπετς.

Εὐχαριστοῦμεν δὲ πάντας τοὺς μέχρι
τοῦδε συμμετεσχόντας εἰς τοὺς προκη-
ρυχθέντας μᾶς Διαγωνισμοὺς.

(ΚΑ'—63)

Ἡ ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ κατέρχε-
ται καὶ φέτος στὸ Δημοψήφισμα
ἐλπίζοντας νὰ τὴν υποστηρίξουν τὰ
Διαπλάσους.

(ΚΑ'—64)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ! ἂν εἴσθε ἀλη-
θινὰ Ἑλληνόπουλα, ψηφίσατε τὸ
ψευδώνυμον:

ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ

(ΚΑ'—65)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΡΗΤΗ»
ποτεῖται· Βραβεῖται Ἀλέμα.
Δοξαζομένη Κοητικόπουλο, Κολομβος.

(ΚΑ'—66)

ΚΥΠΕΤΗ, βραβεῖον δὲν ἐλήφθη·
Δίσις· Τάκης Πανταζῆν, ΘΗΒΑΣ·
ΑΟΡΑΤΟΣ ΠΥΓΜΑΧΟΣ

(ΚΑ'—67)

ΑΓΑΠΗΤΑ ΑΔΕΛΦΑΤΑ!
Μπαίνετε στὸ σαλονάκι σας,
σας χαίρεται θερμὰ μὲ τὸ πρωτόνιο
φιλὶ τῆς Ἀγάπης Γεῖα σας.

(ΚΑ'—68)

Κατέχομαι στὸ Δημοψήφισμα μὲ τ'
ἀγνὸ πατριωτικὸν ψευδώνυμο
ΙΕΡΟΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

καὶ ἐξτὸ τὴν συνδρομὴν τῆς ψήφου
σας. Ὅλοι ψηφί, ΘΗΒΑΣΙΟΙ...

(ΚΑ'—69)

ΑΡΧΙΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ
ΤΑΚΗΣ ΠΑΝΤΑΖΗΣ, ΘΗΒΑΣ

(ΚΑ'—70)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΣΩΚΡΑΤΗΣ»
Συστήθηκε ὁ Σύλλογος αὐτὸς μὲ πολ-
λοὺς σκοποὺς. Δέχεται μέλη καὶ ἄν-
τιπροσώπους. Ἀποτανθῆτε Ἰωάννην
Κ. Κοιραντῆν, Γεωργιάδου—Σπάρτης.

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΕΣ:
Ἀνάστα, ἀρχηγός· ΑΣΠΡΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ
Γραμματεὺς· ΧΑΝΘΙΑ ΛΑΜΙΑ
Ταμίας· ΜΑΥΡΟΣ ΧΑΡΟΣ
Τὸν διαγωνισμὸν· ΦΩΤΗΣ ΣΚΟΤΕΙΝΙΑΣ

ΟΛΟΙ ΣΤΟ «ΣΩΚΡΑΤΗ», ΚΑΙ ΤΟ
ΖΗΤΩ ΤΟ «ΣΩΚΡΑΤΗ», ΚΑΙ ΤΟ
ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟ!!!

(ΚΑ'—71)

Προκηρυσσο διαγωνισμὸν Μ. Μυ-
στικῶν καὶ Κάρτ-ποστάλ, ἐπιθυ-
μῶν νὰ κάμω μιὰ καλὴ συλλογὴ. Θὰ
βραβεύσω χωριστὰ τὰ καλύτερα· Δέ-
χομαι μέχρι 15 τοῦ Γενάρη. Δίσις·
ΤΑΚΗΝ ΠΑΝΤΑΖΗΝ, Θήβας.

ΜΠΑΜ ΚΑΙ ΚΑΤΟ

(ΚΑ'—72)

Πανταχοῦ Παρῶν, εἶμαι κατενθουσια-
σμένη γιὰ τὴ γνωριμία σου, λι-
γὰνι μεπερδεμένη ἔ;
Κολομβε, δλόθερμα εὐχαριστῶ γιὰ τὸ
βραβεῖο.

Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι

(ΚΑ'—73)

Δοκίμια Γαβριέλλα, ἀπὴντησα στὴν
κάρτα τοῦ Λευκοῦ Κρίνου. Θέλετε
ἓνα τετραδιάκι μου; εὐχαρίστως.
Ἐρυθρὰ Πειγνήπισσα, ἐξηγηθῆτε,
σὰς παρακαλῶ, καλύτερα ταχυδρομικῶς
στὴν κατωτέρω Δίσις.

Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι

(ΚΑ'—74)

ΔΙΑΠΛΑΣΟ ΟΥΛΑ, ἀπ' ὅλα σας
περιμένω μιὰ κάρτα. Ἀπάντησις
στὸ φτωχὸ διαγωνισμὸν μου. Δίσις
(ΚΑ'—4) ἀγγελά.

Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι

(ΚΑ'—75)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ψηφίσατε ὅλοι τὸ
ὁραιότερο καὶ πατριωτικότερο ψευ-
δώνυμο

ΙΕΡΟΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

(Ὁ θεομὸς σου υποστηρικτῆς)

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΓΓΕΛΙΝΑΣ

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Νέος Τιμοκατάλογος

[Ἀπὸ τοῦ ἐν παρενθέσει ἀριθ-
μοῦ, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυ-
δρομικὰ τοῦ Ἑσωτερικοῦ καὶ ὁ
δεύτερος τοῦ Ἑξωτερικοῦ].

Ἀδελφούλα μου, δρ. 15 (1,40 καὶ 4.)

Ἀφροδίτη, δρ. 15 (2 καὶ 5).

Ζακνθινὸ Μαντήλι, δρ. 15

(1,40 καὶ 4).

Θέατρον, Τόμος Γ', δρ. 8,

(1,50 καὶ 5).

Ἰσαβέλλα, δρ. 12 (1,20 καὶ 3,50).

Κανὸς Δρόμος, δρ. 8 (1,20 καὶ

3,50).

Κόσμος καὶ Κοσμάς, δρ. 15

(1,60 καὶ 4).

Κωμῳδία τοῦ Ἀριστείου, δρ. 3,

(1 καὶ 2,80).

Δέξθι Μαλλιαρῶν, δρ. 3 (1 καὶ 2,80).

Μητρυνία, δρ. 5 (1 καὶ 2,80).

Πετρίδες στὸν Ἠλιό, δρ. 10,—

(1,40 καὶ 4).

Πόλεμος, δρ. 14 (2,10 καὶ 5).

Στάχνα καὶ Παπαρῶνες, δρ. 10

(1,40 καὶ 3,60).

Στέλλα Βιολάντη, δρ. 8 (1,20

καὶ 3,50).

Τιμὴ τοῦ Ἀδελφοῦ, 2 τόμοι, δρ.

28 (3,60 καὶ 8).

Φοιτηταί, δρ. 8 (1 καὶ 2,80).

Τυπώνεται:

Ἡ Τετμορφή Γυναικα.